APIONIS QUAE AD HOMERUM PERTINENT FRAGMENTA.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE ALBERTINA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

UNA CUM THESIBUS

DIE XXV. MENS. AUG. A. MDCCCLXXXVI

HORA XII

IN PUBLICO DEFENDET AUCTOR

H. BAUMERT

OLDESLOEENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

PAUL ROSENSTOCK, DRD. PHIL.

WERNER WOLLF, STUD. PHIL.

REGIMONTI BORUSSORUM.

MDCCCLXXXVI.

TYPIS LEUPOLDIANIS.

Parentibus sacrum.

I.

Priusquam ad rem mihi propositam accedam, ut Apionis quaecumque ad Homerum pertinent fragmenta enumerem, breviter exponam, quibus qualibusque sim fontibus usus. Atque g l o s s a r u m quidem longe maximam partem e lexico illo Homerico, quod vulgo Apollonio sophistae attribuitur, cognitam habemus. Nam de paulo plus centum quinquaginta ex scriptis Apionis locis, quos undecumque collegimus, centum et triginta unum Apionis nomine insignitos ipse Apollonius servavit. Cuius in lexico, si cum aliis eiusmodi operibus conferes, saepius nomen Apionis librarii neglegentia intercidisse facile doceberis. Itaque nostri nomen his nobis locis restituendum erit: pp. 24, 17 et 133, 19 (*τινὲς δὲ ἔδοξαν*) ex Hesychio, p. 1, 20 (*οἱ μὲν κτλ.*) ex Photio, p. 116, 11 ex Epimerismis a Cramero editis quibuscum congruit Etymologicum Gudianum, pp. 122, 1. 3. 123, 15. 127, 10. 129, 18 (?) ex Etymologico Magno, cuius posteriores tres locos Zonaras exscripsit, p. 92, 15 (*οἱ δὲ κτλ.*) denique e Scholiis Venetis et Lipsiensibus quae fontem appellant Porphyrium. Quin etiam totae interdum glossae tempore exstirpatae videntur, quod nemo admirabitur, qui quantopere lexicon Apollonii iterum atque iterum descriptum mutilaverint librarii atque interpolaverint cognorit. Sic Apionis interpretationes aliunde nobis cognitas desi-

deramus vocum *ἀέσαι* (p. 10, 20), *ἐρέχθων*, (*Ἠλύσιον*), *θαλαμηπόλος* (p. 85, 30), *κινυρή* (p. 99, 28), *κρόταφος*, *μηκάδες* (p. 112, 16), *ὀπωπή* (p. 122, 12), *οὐδενόσωρα* (p. 13 2, 32), *σφάραγον* (p. 147, 31), *φοινήεντα*. Quae omnia ex ipso Apionis lexico Apollonium hausisse quoniam satis constat, silentio praetermittens paucis puto mihi disserendum, qualis genuina eius fuerit forma. Unicuique verbo Apio, quotquot sensus significabat, addiderat, plurimis praeterea originationes, quae cum admirabili plerumque sint calliditate excogitatae, rarissime approbare nos possumus. Interdum autem etymologia ipsa sensus continetur, ut vv. *ἀάπτους* p. 1, 20, *ἀνδραχθέσι* p. 33, 27, *βαμβαίνων* p. 50, 21, *θεσπέσιον* p. 87, 26, *λαοσσόος* p. 107, 4 etc. Item cuique significationi ex Homeri carminibus testimonium adic etum fuisse videtur; cf. pp. 100, 24. 105, 21. 124, 7. 157, 33. Sed integram Apionis glossam nunc in Apollonio iam non invenimus. Quod unde sit genitum, facile nobis apparebit considerantibus et quam neglecta in condicione sit atque corrupta lexici Apolloniani codex per tot saecula usque ad nostram aetatem servatus et Apollonium, ubi Apionis solam reddit etymologiam, consulto eius explicationem, quae et ipsius fuerit, brevitatis causa praetermisisse videri, ut factum est s. v. *ἀθύρει* p. 12, 32, *ἄντυξ* p. 31, 1, *βοάγρια* p. 52, 27, *ἡμερίς* p. 84, 1, *λήϊον* p. 108, 19 alias. Commentarios quoque Apionis in lexico suo conficiendo sese adhibuisse Apollonius nullas nobis dat ansas dicendi.

Atque dubitanti tibi, quin glossae, quas Apollonius affert, vere ab Apione profectae sint, cum nullam videam causam testimonio Apollonii tam saepe repetito non credendi, optimo omnes iure ad illum referendas esse respondeo. Itaque Ritschelio nequeo astipulari, qui Opusc. I. p. 116 Apionem in lexicon suum etiam glossas Heliodori, quaecumque ei placuissent, recepisse atque, nisi utriusque explicationes inter sese differrent, auctoris sui nomen omi-

sisse censet.[1]) Cuius rei quam affert causam [2]): Apionis et Heliodori glossas saepe coniunctas proferri, equidem nullam esse existimo. Locos enim, ubicumque Apollonius Apionem una cum Heliodoro citat, et ipsi numeranti mihi decem tantum (vv. *ἀνδραχθέσι* p. 33, 26, *σπιλάδες* p. 144, 7, *σφαραγεῦντο* p. 147, 28, *τανύγλωσσοι* p. 149, 20, *τανύποδα* p. 150, 11, *τρητοῖσιν* p. 154, 16, *τρίγληνα* p. 154, 24, *ὑποσταχύοιτο* p. 159, 27, *ὑπονηΐῳ* p. 160, 11, *φυλίης* p. 165, 24) occurrerunt. Quorum numerus locis, quos apud ceteros legimus, ut in Photio, Suida, Lexico Segueriano (vv. *σπιλάδες* et *τρίγληνα*), in Schol. Ven. (v. *τρητοῖσι*), in Schol. ad Dionysii Thracis grammaticam (v. *ὑπονηΐῳ*), utpote qui ex Apollonio omnes fluxerint, non completur. Neque vero ex his locis pro numero perpaucis de communi quodam Apionis et Heliodori opere licet coniecturam facere. Cur Ritschelius, quoniam undecies (pp. 3, 16. 91, 30. 100, 33. 104, 22. 112, 24. 131, 6. 141, 25. 143, 3. 9. 146, 16. 159, 3.) Apollonius Apionem coniunxit cum Aristarcho [3]), etiam horum non ponit societatem? De A. Koppii dissertatione nuperrime edita [4]) infra dicam.

Apollonium vero, non Apionem ipsum, fuisse fontem ceteris, quicumque glossas Apionis tradiderunt, ac praecipue Hesychio, affirmans vix mihi videor errare. In Hesychii lexico Apollonianum contineri cum ex ipsa comparatione utriusque glossarum apparet, quod ut perspicias contendas velim vv. *αἱμασιάς*, *αἰσυητῆρι*, *ἄστυ*, *ἡμερίς*, *θήρ*, alias, tum loco quodam Hesychii ad Eulogium epistolae,

---

1) In eadem sententia stant Naber Phot. Lexic. (1864) prolegg. p. 118 et C. Forsman de Aristarcho lexici Apolloniani fonte (Helsingf. 1883) p. 20.

2) De glossographis quae l. l. disseruit, postea ipse retractavit.

3) p. 100, 19 Apollonius tres illos laudat: *ὁ μὲν Ἡλιόδωρος .... ὁ δὲ Ἀρίσταρχος .... ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως κτλ.*

4) Apios Homerlexicon Herm. XX. p. 161 sqq. 1885.

quae eius lexico praefixa est, probari mihi videtur. Quod ibi Hesychius dicit Aristarchi et Apionis et Heliodori *λέξεις* sese in opus suum rettulisse, hac re quid indicatur aliud nisi Hesychium usum esse Apollonii lexico, cuius maxima pars ex operibus trium illorum grammaticorum composita est,[5]) sed, ut acerbissimae diligentiae atque doctrinae late patentis speciem prae se ferret, illorum scripta, quae Apollonii fundamenta sunt, sui ipsius fontes perhibuisse? Apionis nomen Hesychius servavit ad vv. *αἰσυητῆρι*, *ἅλις*, *θαλαμηπόλος*, *ἰονθάδος*, *κήξ*, *μηκάδες*, *μῆνις*, *οὐδενόσωρα*, *ὢ πόποι*, *φοινήεντα*, *χαμαιευνάδες*; interdum generalem habet appellationem (*οἱ δέ*, *τινὲς δέ*, *ἔνιοι*), plerumque autem glossarum originem tacet. Numerum glossarum, quas ex Apollonio cognovimus, quinque (*ἅλις*, *θαλαμηπόλος*, *μηκάδες*, *οὐδενόσωρα*, *φοινήεντα*) auget; praeterea haud raro, ut Apollonio ad textum Hesychii recte constituendum utimur, illius vicissim verba emendat expletque, quod de ceteris quoque dici posse, ne eandem semper cantilenam canere cogar, hic annotatum volo.

A Photio Apio quinquies laudatur tantum: s. vv. *ἀάπτους*, *μόθος*, *σπιλάδες*, *σφάραγον*, *τρίγληνα*, quae glossae omnes ex Apollonio depromptae sunt. De reliquo eius lexicon hic parvo est numero. Suidas Apionem nisi s. vv. *σπιλάδες*, *σφάραγον*, *τρίγληνα* non vocavit ad partes. Ut his locis cum Photio consentit, sic, quaecumque Apionicae doctrinae profert nullo auctore, haec quoque ex illius, non ex Apollonii ipsius videtur opere hausisse. Neque vero desunt, quae cum in nostro Photii exemplari desideremus, recta via ex Apollonio aut Hesychio uti transierint, facile fieri potuit, nisi coicere mavis Suidae integrius Photii apographon prae manibus fuisse. Cum Photio plerumque etiam codicis

---

5) Apio centies tricies semel, Aristarchus sexagies, Heliodorus quadragies ab Apollonio laudantur, sed ne obliviscaris eorum nomina haud raro e textu excidisse.

Coisliniani *Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων κτλ.*, quam Bekkerus et Bachmannus in suis quisque Anc edotis ediderunt, ad verbum fere consentit; vv. *αὐδήεσσα* et *πότνια*, quas Suidas easdem exhibet, item v. *ἀέσαι*, quae neque in Photio neque in Suida invenitur, olim apud Photium quoque fuisse nescio an suspicari nobis liceat. Dubium enim est, utrum *Συναγωγῆς* auctor Photium an Photius *Συναγωγὴν* exscripserit. Apio congruenter cum Photio et Suida s. vv. *σπιλάδες*, *σφάραγον*, *τρίγληνα*, praeterea s. v. *ἀέσαι* appellatur.

Scholiasta ad Dionysii Thracis grammaticam s. v. *ὑπονηίῳ* ipsum Apollonium, ut opinor, exscripsit.

Ut auctores, de quibus modo disserui, quippe qui aut recta via aut per ambages ad Apollonium referendi sint, unam quasi turmam efficiunt, ita inter Etymologicum Magnum, Gudianum, Lexicon Zonarae, quae haud raro eadem iisdem verbis praebent, societas quaedam intercedit. Etymologici Magni auctor Apionem laudat s. vv. *ἆσαι*, *ἄχος*, *ἐρεχθών*, *κινυρή*, *κλειτύς*, *κορώνη*, *κρόταφοι*, *ὅπλα*, *ὀπός*, *ὀπωπή*, *ὄρχατος*, *παλύνω*, *πείρινθος*, *σκῶλος*, *σφάραγον*. Quae glossae quamquam non omnes apud Apollonium leguntur, tamen ex eo, nonnullae fortasse non recta via,[6]) haustae videntur. Eundem autem aliis quoque locis,[7]) quibus Apionis nomen deest, ab Etymologo nostro exscriptum esse verisimile est. Alia Homeri Epimerismis[8]) debet, alia Orionis Etymologico. Semel (s. v. *αἴσυλα*), cum Apollonii explicationem exhibet, Methodium citat. Etymologicum Gudianum omnibus locis, qui aliquo numero et loco sunt, iisdem fere verbis repetit, quae in Magno invenimus.

---

6) s. v. *κρόταφοι* addidit: *οὕτως Σωρανός* dissentiente Gudiano, quod eadem ex Oro affert. Glossa fortasse Orionis est; cfr. Lehrs. Quaest. ep. p. 33 not.

7) cf. praesertim vv. *αἴητον*, *βέρεθρον*, *τρίγληνα*.

8) s. v. *νήδυμος* Apionis nomen habent, quod Etymologicum Magnum omisit, servavit Gudianum.

Apionis nomen legitur s. vv. κλειτύς, κρόταφοι, νήδυμος. Zonaras plurima ex Etymologico Magno exscripsit, quocum congruens Apionis nomen habet s. vv. ὄρχατος, παλύνω, πείρινθος. Praeterea vv. ζῶστρα et ἡμερίς a Suida surripuit.

Etiam Scholiorum (Venetorum, Lipsiensium, aliorum) collectiones nonnullas Apionis explicationes servaverunt atque variis ex fontibus petitas. Quas Veneta habent, ut plurimae ex Apollonio fluxisse videntur,[9]) sic posterioris aetatis scholia recentioribus fontibus, praesertim Epimerismis, Etymologicis, Eustathio, utebantur. Apionis nomen adiectum non est nisi glossis, quas ex Apollonio sumptas cognovimus, sc. Schol. Ven. ad Γ 448, Δ 457,[10]) Ν 564.

Eustathium, quas in Parecbolis suis habet, glossas Apionicas ex Apollonio deprompsisse non multum abest quin contendam conferens e. g. quae dicit de ἀθύρματα p. 1848, 56, de αἰσυητήρ p. 1353, 50, de βοάγρια p. 890, 26, de ἰονθάδος p. 1750, 3, de ἱπποκορυστάς p. 163, 41, alias. Semel (p. 812, 43) e rhetorico quodam lexico explicationem affert Apioni similem. Alias debere Scholiis videtur, sed integrioribus quam quae nobis servata sunt, ut pp. 946, 49 et 102, 30. Quibus glossis haud raro κατὰ τοὺς παλαιούς vel simile aliquid praescripsit, Apionis nomen oppressit.

Perpaucae sunt commentariorum Apionis reliquiae. E praefatione petita videntur, quae legimus in Plinii hist. nat. 30, 6 atque in Achillis Tatii ad Arati Phaenomena Isagoge p. 74 Petav. Singula fragmenta debemus Senecae philosopho, Athenaeo, Scholiastae ad Aristoph. Pac.: Seneca (epist. 88) argutias quasdam Apionis tradit; Athenaeus (I p. 16 f) de alea procorum fragmentum, quod

---

9) Conferas velim Schol. ad Α 267, Β 2, 729, Γ 448, Δ 457 (Porphyrii), Ν 564 cum Apollonii notis.

10) Congruit cum Lips. — In Apollonio s. v. ἱπποκορυστάς Apionis nomen excidit.

apud Eustathium quoque repperimus, nobis servavit;[11]) Scholia ad Aristoph. Pac. v. 778 notam ad Odysseae locum pertinentem continent. Herodianus quattuor Apionis notas in scripta sua, si quidem Lentzium sequimus, recepit, quas nunc legimus in prosodia catholica I p. 211, 10, in prosodia Iliaca ad I 393 II p. 66, 1, Odyssiaca ad ε 123 II p. 142, 29 et μ 14 7 p. 140, 22, quae prima excepta etiam in Scholiis inveniuntur. Ut tria fragmenta posteriora ex commentariis certe Apionis profecta sunt, sic primum quoque ibidem potius quam in lexico fuisse potest. Scholia habent Apionis annotationes ad B 12. I 393 (ex Herodiano). Κ 252 (e Porphyrio). Ξ 216. γ 341 (Porph.). ε 123 (Herod.). μ 174 (Herod.). Ab Eustathio commentarii Apionis, quamquam praebet, quae certe in iis fuerunt, non sunt adhibiti; unde quae affert, ex aliis fontibus petiit. Sic p. 1426, 12 de procorum alea Athenaeum ipse fontem fuisse profitetur. De Elysio autem quae disseruit (p. 1509, 31) e Scholiis profecta sunt, ubi eadem valde nunc contracta legimus. Eorum autem, quae ex Apionis et Herodori[12]) in Iliadem ὑπομνήμασι (p. 47, 13) seu σχολίοις[13]) (p. 1257, 54) saepissime laudatis exhibet, nihil fere liquido posse ad

---

11) Glossam quoque Apionis XI. p. 501 e legimus, quam e lexico Pamphili, qui ipse glossis Diodori usus est, transisse in Athenaeum Ritschel. Opusc. I p. 119 docet. Sed ad Atticam comoediam potius quam ad Homerum eam referri vult Naber. Phot. prolegg. p. 121.

12) Pro Herodori nomine Valckenar. Opusc. II p. 151 Heliodorum poni voluit, quem secuti sunt Ritschel. Opusc. I p. 118 et Naber. Phot. prolegg. p. 120. Quibus nihil esse causae puto quod assentiamur. — In errorem sese inductum esse Ritschelius cum Opusc. I p. 116 diceret Apionem et Herodorum communi glossographorum nomine insigniri atque, ubi glossographi laudarentur, nullos alios nisi nostros esse intelligendos, ipse nota p. 119 addita postea concessit.

13) Utroque loco certum est unum idemque opus ab Eustathio laudari, quod approbare J. La Roche Homer. Textkritik p. 158 not. 230 vereri videtur.

Apionem referri ut iam diu constat, sic hunc ego in modum enarrabo.

Non minus quam semel et sexagies Apionem et Herodorum ille ad partes vocavit; iisdem autem eos quoque locos, qui solum appellant aut Apionem (pp. 622, 42. 659, 28. 757, 19. 763, 9. 786, 22. 792, 16 dico) aut Herodorum (pp. 407, 35. 809, 3) attribuendos esse, quicumque accuratius inspexerit, facile assentietur.[14] Sed cave credas commentarios, de quibus agere coepimus, revera ab Apione et Herodoro aut ab altero et alterius opera exscribente et sua tradente confectos esse. Quin etiam ex utriusque scriptis ne a tertio grammatico quidem eos excerptos esse nunc sibi quisque persuasum habet. Immo vero omnia fere sua aliis atque iis, quorum nominibus inscripti sunt, debent grammaticis iisque, quorum scripta Venetorum quoque scholiorum quasi fundamentum sunt, atque ab anonymo posterioris aetatis auctore originem ducentes et aut fortuito aut fraude mala Apioni et Herodoro attributi de genuina sua origine etiam Eustathios deceperunt. Quod postquam Lehrsius[15] primus intellexit, nemo est quin ei assentiatur.

Atque diligentius inquirentibus nobis statim perspicuum est maximam similitudinem, haud raro accuratam ad verbum consonantiam inter illos, quibuscum res nobis est, commentarios et scholia Veneta intercedere. De undeseptuaginta enim notis, quas Eustathius ex Apione et Herodoro mutuatus est, quinquaginta tres cum Venetis congruunt, longe maxima earum pars: pp. 62, 1. 178, 22. 299, 25. 324, 19. 329, 10. 340, 20. 46. 350, 29. 407, 35. 476, 45. 496, 35. 515, 35.

14) cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 2. Ritschel. Opusc. I p. 222 La Roche p. 170, quem latuit p. 1242, 38 non nostrum grammaticum, sed tibicinem quendam Herodorum induci atque totum locum ex Athen. X p. 414 f ab Eustathio haustum esse.

15) v. de Arist. stud. Homer[3]. pp. 35. 364 sqq. Quaest. ep. pp. 1 sq. 27 not.

518, 18. 526, 41. 541, 10. 545, 19. 592, 17. 618, 9. 622, 42. 659, 50. 705, 60. 706, 51. 732, 46. 742, 60. 747, 12. 757, 19. 763, 9. 769, 27. 790, 6. 792, 16. 794, 25. 803, 59. 834, 33. 841, 23. 843, 7. 851, 49. 890, 9. 922, 49. 959, 30 [16]). 991, 25. 992, 56. 1005, 53. 1017, 61. 1037, 43. 1043, 48. 1075, 44. 1108, 8. 1218, 38. 1235, 4. 1250, 56. 1257, 54. 1281, 8. 1304, 2. Neque vero diversitates nunc leviores nunc graviores desunt. Saepe enim apud Eustathium, ut erat loquacior diligensque latitudinis, rem copiosius legimus disputatam quam Scholia praebent, sive is pluribus verbis exposuit, quae in Apione, ut brevius dicam, invenit (e. g. pp. 329, 10. 518, 18. 747, 12. 757, 19), sive propriae aliquid doctrinae et explicandi et docendi causa addidit (ut pp. 350, 29. 476, 45. 732, 46. 851, 49. 890, 9). Alia paululum commutavit contraxitque, ut pp. 515, 35. 618, 9. 705, 60. 790, 6. 922, 49, alia alium redegit in ordinem, ut pp. 541, 10. 794, 25. 841, 23. 843, 7. 992, 56. 1017, 61. — Pp. 476, 45. 834, 33. 1043, 48 accidit, ut, quae in Scholiis diversis nunc locis invenimus, legamus uno tenore apud Eustathium. Sed ne quem fugiat hanc scripturae varietatem non ubique ex Eustathii ratione excerpendi profectam esse, sed aliqua ex parte et ei, qui nostros commentarios composuit, et Scholiorum Venetorum compilatori deberi. Quorum utrique eius operis, quod ex scriptis quattuorvirorum illorum, dico Herodiani Aristonici, Didymi Nicanoris, est conflatum, exemplar ad manum erat.

Eust. p. 118, 34 ad Α 365 („*οἶσθα· τίη τοι ταῦτα κτλ.*“) habet haec: *σημείωσαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐν μὲν τῷ ἐπειή . . . . περισπῶσι τὸ η τῆς λῃγούσης, ἐνταῦθα δὲ βαρύνουσιν ἐγκλίνοντες ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται.* Scholiasta autem quamquam ad l. l. nihil eius modi tradit, tamen notat ad Υ 251: *περὶ τοῦ η τοῦ ὑποτασσομένου τῷ τί καὶ τῷ ἐπεί ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὡς τῷ τί*

16) Lehrs. Arist. [3] p. 366 in scholiis Venetis non legit.

ὑποτασσόμενος μὲν ἐγκλίνεται, τῷ δὲ ἐπεί περισπᾶται. Unde quid obstat, quominus ad *A* 365 eadem praebuisse scholiastam, notam vero in nostro scholiorum exemplari nescio quo casu excidisse colligamus? Idem etiam Apionis et Herodori ad *A* 573 et *B* 499 observationes (pp. 153, 17. 267, 2)[17]), alii fortasse loci, quos in scholiis nunc desideramus, passi sunt.

Sequitur, ut constituamus, quosnam ad fontes sint referenda ea, quae ex duum virorum opere laudantur. Ac plurima quidem ex Herodiani et Iliaca et catholica[18]) prosodia deprompta Eustathius inde servavit. Quae, ubi inveniuntur apud Lentzium locis additis, statim enumerabo : pp. 62, 1 (II p. 23, 34). 118, 34 (p. 114,18). 153, 17 (I p. LIII. II p. 119, 9).[19]) 178, 22 (I p. 539, 16 cum nota. II p. 31, 18). 267, 2 (I p. 265, 31 c. n.). 329, 10 (I p. 28, 2. II p. 36, 36). 340, 20 (II p. 37, 4). 340, 46 (II p. 37, 14). 407, 35 (II p. 40, 29). 496, 35 (II p. 46, 30). 518, 18 (II p. 47, 22). 526, 41 (I p. 380, 36. II p. 48, 15 c. n.). 541, 10 (II p. 49, 17). 592, 17. (II p. 52, 19). 618, 9 (II p. 53, 27). 641, 58 (II p. 55, 13). 659, 50 (II p. 58, 5). 705, 60[20]) (II p. 60, 24). 732, 46 (II p. 63, 5). 742, 60 (II p. 64, 1). 769, 27 (II p. 67, 8). 790, 6 (II p. 69, 17). 792, 16 (II p. 69, 32). 794, 25 (II p. 70, 3). 834, 33.[17]) 841, 23 (II p. 73, 30). 843, 7 (II p. 74, 3). 890, 9 (II p. 237, 15). 922, 49[21]) (II p. 85, 3). 959, 30 (II p. 88, 7). 991, 25 (II p. 90, 27). 992, 56 (II p. 90, 35). 1017, 61 (II p. 94, 38). 1037, 43 (II p. 97, 10).

---

17) cf. Lehrs. Arist.^{3} p. 366.

18) cf. Eust. p. 1235, 4. — Schol. Ven. II p. 219, 20 Dindorf. Herod. II p. 117, 12. I p. 497, 4 Lentz.

19) cf. Cram. Anecd. Oxon. III p. 399, 20.

20) cf. Cohn de Heraclide Milesio grammatico p. 17.

21) Naber. Phot. prolegg. p. 121 Apioni falso ascribit, item fragmentum Aristonici p. 1005, 53, Didymi p. 1043, 48, incertum p. 757, 19.

1075, 44[22]) (II p. 102, 36). 1218, 38 (I p. 540, 18 c. n.). 1235, 4 (I p. 497, 2 c. n. II p. 117, 12). 1257, 54 (II p. 102, 29). 1281, 8 (II p. 120, 16). 1304, 2 (II p. 122, 6).

Longe rarius Aristonici[23]) scripta in Apionis et Herodori commentariis, quos quidem nos cognoverimus, adhibita sunt, octo tantum locis: pp. 299, 25. 324, 19. 350, 29. 476, 45. 747, 12. 851, 49. 1005, 53.[21]) 1250, 56. — Ad Didymi *περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως* librum referenda sunt, quae invenimus apud Eustath. p. 1043, 48.[24]) Cui annotationi commentariorum nostrorum auctor aut Eustathius inseruit Aristonicea quaedam, quae nescio an ipsa quoque apud Didymum haud raro eadem quae Aristonicus tradentem (v. Ludwich l. l. I p. 51 sq.) legebantur. Eidem attribuere nos oportet scholion ad *P* 307 Eustath. p. 1108, 8 (v. Schmidt. p. 123. Ludwich I p. 80, not. 108. p. 422, 12). Quae paulo inferius Eustathius profert: *οἱ δ' αὐτοὶ* (sc. Apio et Herodorus) *καὶ τὸ „ἀναλκείῃ" κατωτέρω* (*P* 320) *κείμενον διφορεῖσθαί φασι κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης*, haec quoque, quoniam ad scripturae duplicitatem spectant, a Didymo ducere originem videntur. — Ex Nicanoris *περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς* libro sumpta sunt, quae p. 706, 51 leguntur; cf. Friedlaend. Nicanoris reliqu. p. 194. — P. 763, 9 ex Harpocratione fluxisse scholion respondens (I p. 324, 13 Dind.) testatur. Observationes, quas Eustathius pp. 515, 35. 545, 19. 622, 42. 757, 19.[25]) 803, 59 habet, unde

---

22) cf. Lehrs. Arist.³ pp. 304. 366.

23) cf. ibid. p. 367. Friedlaend. Aristonici *περὶ σημείων Ἰλιάδος* reliquiae pp. 72. 76. 78. 98. 159. 195. 239. 314.

24) cf. Lehrs. Arist.³ p. 368. A. Ludwich Aristarchs Homer. Textkritik nach d. Fragm. d. Didym. etc. I p. 398, 26 cum nota (M. Schmidt. Didymi fragm. p. 158).

25) In hac observatione quaestionis Porphyrianae exstare vestigia aliis explicationibus admixtis demonstrat H. Schrader Porphyrii reliqu. p. 137, 5.

originem duxerint, indagantibus nobis iam non licet certi quicquam extricare, nisi quod vocabuli *φάλος* interpretationem p. 803, 59, quippe quae ab explicatione apud Apollon. p. 161, 15 data abhorreat, Apionis esse nullo modo posse satis constat; cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 2.

Praeter has commentariorum Apionis et Herodori reliquias, quarum alias Scholiastae animadversionibus constare, alias iis ascriptas olim fuisse ostensum est, compluria restant fragmenta, quae quonam e fonte in nostros commentarios emanaverint parum est perspicuum. Ac partim quidem fontes apud Eustathium ipsum, quamvis generaliter, laudatos invenimus, ut *οἱ μὲν .... ἄλλοι δὲ .,.. καὶ μὴν πολλοῖς ἑτέροις τῶν παλαιῶν .... τινὲς δέ γε τῶν παλαιῶν* p. 65, 8; *τινές* p. 729, 26. P. 314, 40 Eustathius dicens: „*καὶ ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ, ὅπως γίνεται*“ spectare videtur ad p. 399, 14, ubi, quae modo disseruit, repetens alteri „*κατά τινας*“, alteri „*ὡς ἕτεροί φασιν*“ addit interpretationi. Quibus locis qui sint intelligendi auctores, iam non potest definiri nisi quod observationis p. 65, 8 prior pars concinere videtur cum Aristonici ad A 129 fragmento (v. Friedlaend. p. 44. Ludw. I p. 182, 1). Herodianum resipiunt quae Eustath. p. 809, 3 habet (cf. Lentz. I p. 506, 2). Didymum annotationis p. 708, 2 esse auctorem suspicatur Ludwich. I p. 286, 12. Quae fragmenta cum ab iisdem profecta sint grammaticis, quibus quattuorvirorum commentarios qui dicuntur debemus, aut certe profecta videantur, a vero fortasse haud aberrabimus in Scholiis olim ea constitisse affirmantes. Eust. p. 786, 22 cum dicit: *εἰ λέγεται παλύνειν καὶ τὸ μολύνειν κατὰ Ἀπίωνα κτλ.*, veram Apionis exhibet sententiam, de qua vide p. 55. Neque vero mihi quidem dubium est, quin ille quamquam Herodori nomine omisso Apionem solum appellavit, tamen de vera interpretationis origine ignoraverit ibique forte tantum acu tetigerit uno apposito nomine. Simul autem hac nota docemur ei, quo

Eustathius auctore utebatur, revera Apionis patuisse doctrinam. Cuius rei tantum abest, ut vocabulorum πόρδαλις et πάρδαλις originationes, quas Eust. p. 890, 9 refert, documentum esse opiner, ut contra affirmem et eas et vocis πῖδαξ etymologiam, quibus recte Ῥοδίος nomen fluvii consona δ [26]) interiecta a ῥόος derivatum demonstraret, ab ipso Eustathio utpote vulgatissimas adiectas esse. Etiamsi igitur scholiorum, de quibus quaerimus, auctorem Apionis in Homerum libros excerpsisse satis constare videtur, tamen incertum est, num iure tribuamus Apioni sex quae restant fragmenta. Quorum imprimis explicationem, quam p. 659, 28 legimus: „ἠλέκτωρ (Z 513) ὁ λάμπων ὡς ἤλεκτρον", cum magna eluceat cum etymologicis nostri glossis similitudo, Apionicis annumerare possimus. Minus verisimile est, quae Eustath. p. 47, 13 de prima quadam Graecorum in Troiam expeditione, p. 157, 2 de colli Ἄτης, p. 474, 38 de acie a Nestore instructa affert [27]), num ex Apionis commentariis sint petita. Item quae inveniuntur p. 28, 2 : A 20 per infinitivos e verbo δοῖεν (v. 18) dependentes legendum, atque p. 140, 42 : casus genetivos, qui syllabis οιο finiuntur, Boeoticae esse, non Thessalicae dialecti, nullam habemus ansam nostro grammatico attribuendi.

Quodsi, quae de commentariis nostris cognita habemus, breviter complectimur, eorum auctorem ea praecipue scholiorum collectione, quae ex libris Aristonici Didymi, Herodiani Nicanoris composita est, aut ipsa aut excerpta usum esse [28]) atque alios praeterea fontes, in quibus, nisi, quod

---

26) Non syllaba δι, ut Eustathius tradit; cf. Herod. II p. 237, 15 cum nota Lentz.

27) cf. Lehrs. Arist.³ p. 368. Quaest. ep. p. 27.

28) Ludwich. l. l. I p. 80. 169, iidemne sint quattuorvirorum atque qui sub Apionis et Herodori nominibus laudantur commentarii, in medio relinquit.

Eustathius doctrinae affert Apionis, ex alius cuiusdam Apionem exscribentis opere sumptum est, ipsos Apionis libros exhausisse, amborum igitur, de Herodoro licet obscuritate et dubitatione premamur, Apionem quidem libri de quo est dissertatio certe non fuisse auctorem invenimus. Quare cui mirum videtur magnam nostris cum Venetis scholiis, quoniam in iisdem fundamentis exstruebantur, esse similitudinem? Neque vero Veneta scholia ab Apione et Herodoro confecta esse atque Eustathium, ubi hos auctores adhiberet, ipsis scholiis usum esse, ut vult Th. Bergkius suae de tabula Iliaca Parisiensi commentationis p. 6, ullo modo licet affirmari.[29]) La Roche p. 170 dicenti scholia minoris ordinis ex communi cum Eustathio fonte, sc. Apionis et Herodori commentariis, derivata esse, quod ad Veneta B attinet, nulla assentiar condicione, de ceteris autem ita puto sententiam eius mutandam, ut dicam non nostrorum commentarios ibi receptos esse, sed ipsum Eustathium. Cuius rei nonnulla proferam exempla:

Schol. Lips.	p. 383, 35 Bachm.	ex Eust.	p. 729, 26
	p. 440, 6		p. 790, 6
	p. 458, 33		p. 809, 3
Schol. Paris. Cram. Anecd. Paris. III	p. 201, 32 (Ἀπίων καὶ Ἡρόδοτος)	ex Eust.	p. 476, 45
	p. 208, 17		p. 545, 19
	p. 47, 31	omissis Apionis et Herodori nominibus	p. 732, 46
	p. 257, 1	omissis Apionis et Herodori nominibus	p. 747, 12
	p. 237, 5		p. 757, 19
	p. 79, 4		p. 790, 6
	p. 82, 21		p. 794, 25
	p. 90, 23		p. 809, 3
Schol. cod. Bodl. Cram. Anecd. Oxon. III	p. 399, 20	ex Eust.	p. 153, 17.

29) cf. La Roche p. 171.

Restat, ut de glossis Homericis a Sturzio post Etymologicum Gudianum p. 601 sqq. vulgatis, quas codices Apioni nostro attribuunt, uberius exponam. Duo eas codices, Darmstadinus et Baroccianus, hic autem eas tantum, quae a literis *α* et *ε* incipiunt, in quibus glossam *ἐπάγρια* in illo desideratam, continent atque, de ceteris quoniam ad verbum inter sese consentiunt, ex uno et eodem eos fonte fluxisse manifestum est, quem nullum alium fuisse librum nisi Apionis lexicon Homericum A. Koppius dissertatione nuperrime edita censet. Qui quamvis de corruptissima illius glossarii condicione atque forma genuina bonum fecerit iudicium, tamen germani verisimiliter lexici Apionis illo contineri rudera non possum assentiri. Sed videamus, quibusnam ille argumentis sententiam suam fulciat.

Ac primum quidem adhibuit locum Eustathii p. 1397, 4: *ἀστράγαλος τριά σημαίνει · τὸν ἐν σφυρῷ καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς καὶ τὸ παισrι κὸν ἢ πεσσικὸν βόλον τὸ τοῦ Ἀπίωνος*, qui congruit cum Sturz. p. 603, 44: *ἀσιράγαλος γ · τὸ ἐν τῷ σφυρῷ καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς καὶ παιστικὸν βῶλον.* Sed ubi haec legit Eustathius? Non in vero lexico Apionis, sed in illo ipso, quod codices Darmstadinus et Baroccianus excerpserunt, quod igitur iam Eustathii aetate falso titulo inscriptum erat. Ex eodem certe opere, non ex Apione, deprompta esse existimo, quae in codicis Barocciani 162. scholiis saeculi XV. (Cram. Anecd. Oxon. IV p. 408, 16), qui locus praeteriit Koppium, legimus: *ἰστέον, ὅτι τὸ ἄρνυμαι τρία δηλοῖ κατὰ Ἀπίωνα τὸν διδάσκαλον* [30]) · *τὸ λαμβάνω*,

30) Quid illud *τὸν διδάσκαλον* dicere velit, nescio. Fortasse notatio est docti cuiusdam viri, qui cum Apionem excemplum sibi proposuisset, aut sibi ipse nimia quidem sui aestimatione, sed tamen modestia quadam cognomen Apioni discipulo imposuit aut ab admiratoribus suis honesto illo cognomine appellatus est.

τὸ τιμωροῦμαι καὶ τὸ ἀντικαταλλάσσομαι καὶ δίδωμι. Sturz. p. 604, 45: *ἄρασθαι* (lege *ἄρνυσθαι*): *λαβεῖν, τιμωρεῖσθαι, ἀντικαταλλάσσεσθαι.* Neque vero praeter hos duos locos, quod sciam, ullus est qui glossarium illud vere Apionicum esse affirmanti sit testimonio.

Deinde Koppius ostendit, quam simile Apolloniano, locis quibusdam etiam Etymologico Magno sit lexicon, quod Apionis dicit, huiusque rei causam inde repetit, quod duorum lexicorum auctores eodem fonte, sc. Apione, usi sint.[31]) Quam inter Apollonium et Sturzii glossarium similitudinem, etiamsi haud raro vix intellegendam, revera existere quamquam et ipse persuasum habeo, tamen eius causam aliunde mihi quaerendam puto, sc. inde quod ex Apollonio Sturzii glossarium maximam partem fluxisse videtur. Quod Koppius se non posse approbare ait. Glossarium enim illud, de quo agimus, legibus quibusdam et una quadam ratione confectum esse, quamquam valde mutilatum nunc contractumque legimus, tamen e reliquiis intellegitur. Unicuique voci auctor numerum significationum, tum has ipsas additis ex Homero testimoniis adiecit, etymologias omisit. Quod, si ex Apollonio glossarium excerptum esset, ita fieri non potuisse Koppius existimat. Sed mihi quidem id ipsum: ex Apollonio illud fluxisse, propius ad verum accedere videtur. Quid enim compositori illius fuit facilius quam, postquam apud Apollonium glossam, qualem supra depinxi, invenit, via quam ille ostendit progredientem reliquas glossas ab Apollonio aut alio modo confectas aut, nisi librariorum neglegentia e nostro textu exciderunt, omissas aliis adiuvantibus lexicis ipsum intercalare?

Neque vero glossae desunt, quae et in Apollonii et in Apionis, ut ita dicam, lexicis explicatae primum intuenti

---

31) Etymologici Magni auctor non Apionem, sed Apollonium integriorem exscripsit.

inter sese non concordent, quibus ille Apionis nomen ascripsit. Quas cum Koppius videri tantum sententiae suae obstare dicat, nonne obstant revera? Articuli sunt hi: *ἀγανόν* Apoll. p. 7, 2 = Sturz. p. 604, 14. *ἄντυξ* Ap. p. 31, 1 = St. p. 603, 10. *ἆσε* Ap. p. 44, 32 = St. p. 603, 41. *βοάγρια* Ap. p. 52, 27 = St. p. 605, 4. *θέλγειν* Ap. p. 86, 30 = St. p. 606, 56. *κόνις* Ap. p. 102, 12 = St. p. 607, 49. *κορώνη* Ap. p. 102, 23 = St. p. 607, 33. *μεσόδμη* Ap. p. 111, 26 = St. p. 608, 32. *παλύνω* Ap. p. 70, 28[32]) = St. p. 606, 14. *πυκινὸν λέχος* Ap. p. 137, 23 = St. p. 609, 12. *σκῶλος* Ap. p. 143, 3 = St. p. 609, 36. *σχέτλιος* Ap. p. 148, 1 = St. p. 610, 6. Ac nonnullas (*ἄντυξ*, *βοάγρια*, *παλύνω*, *σχέτλιος*) quidem, ita ut mihi persuaserit, Koppius inter se consentire atque facile ad communem fontem reduci posse demonstrat. Quod de ceteris quoque libenter illi concedo. Sed habemus in his glossam, qua glossarium non in Apione, sed in Apollonio positum esse liquido demonstratur. Apollonius enim p. 143, 3 habet haec: *σκῶλος· σκόλοψ· „ὥστε σκῶλον πυρίκαυστον.“ — ὁ δὲ Ἀπίων· ῥάβδος πεπυρακτωμένη. — ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ· „Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε“. — ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· ἀκάνθης τι γένος· ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν*, quae apud Sturz. p. 609, 36 hoc modo contracta legimus: *σκῶλος· ῥάβδος κεκαμμένη* (lege *κεκαυμένη*) *· καὶ ἄκανθα· καὶ πόλις Βοιωτίας*. Hic igitur Apollonii explicatio excidit, Apionis et Aristarchi inveniuntur, item Apollonii nominis *Σκῶλος* explicatio, quam non recte inter Apionis et Aristarchi apud Apollonium verba positam esse, sed in finem glossae traducendam e glossario apparet.

Mirum videtur in glossario quod dicitur Apionis nullas inveniri originationes. Cuius rei Koppius duas affert causas. Aut enim etymologiae in glossario olim inveniebantur,

---

32) Nomen Apionis apud Apollonium excidit, sed ab Etymol. Magn. p. 650, 1 servatum est.

postea autem ab epitomatore quodam consulto omnes omissae sunt, aut Apollonius non e lexico eas, sed e commentariis Apionis addidit. Equidem autem in vero lexico Apionis, quippe qui praecipue in etymologiis excogitandis versatus sit, eas deficere non potuisse censeo. Causa potius haec mihi videtur, quod glossarii Sturziani auctor, cum omnes uniuscuiusque verbi significationes enumeraret, ad eos tantum, qui Homeri carmina legunt, spectavit itaque verborum etymologias ut supervacaneas salva fide opprimere potuit.

Denique de glossario nostro quid sentiam, breviter complectar. Illud glossarium valde contractum corruptumque non esse Apionis lexici Homerici epitomen, sed ex anonymi cuiusdam auctoris opere una quadam ratione confecto, cuius Apollonii plerumque lexicon fons fuit, excerptum puto. Cum Apione nihil illi est commune nisi nomen, quo ab auctore insignitum videtur, quo diligentius multitudini, ut erat non doctis hominibus, sed carmina Homeri legentibus scriptum, commendaretur. De tempore autem, quo conficiebatur, hoc tantum dici potest ante Eustathii aetatem illud vulgatum fuisse.

II.

A. *Λέξεων* quae supersunt.

1. *ἀάπτους χεῖρας* (A 267). Phot. II p. 275 Naber.: *Ἀπίων δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας*, neglegens explicationem eam celato auctoris nomine iam contineri verbis praecedentibus, quae paucis leviter mutatis ex Apollonii sophistae lexico Homerico (p. 1, 20 Bekker.) desumpta sunt, unde Hesychius quoque parca sua hausit. Post *ἀποδιδόναι*

mihi supplendum videtur ἀπροσπελάστους. Ad Apionem sine dubio redeunt etiam quae exhibent Eustath. p. 150, 19 et Schol. ad A 267 (Dindorf. I p. 65, 5: εἰσὶ δὲ οἳ ἀπροσπελάστους ἀποδιδόασιν ἀπὸ τοῦ ἅψασθαι, ὧν οὐδεὶς ἂν ἅψαιτο δι' ἰσχύν; III p. 79, 7 = Schol. Lips. ad A 568 (Bachm. p. 69, 36): τινὲς ὧν οὐδεὶς ἅψαιτο.)

2. ἀβακεῖν (δ 249). Apoll. Soph. p. 2, 19: ὁ Ἀπίων κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν, τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν κατὰ παράλειψιν τοῦ ρ. Pro codicis παράληψιν quin cum Kulenkampio πρόσληψιν, non παράλειψιν, ut voluit Villoisonus, scribendum sit, nemini dubium erit, qui Eustath. p. 1654, 16 προσλήψει τοῦ ρ et Etymol. Magn. p. 413, 44 κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς contulerit. Similiter, sed pluribus verbis de vocis derivatione disserunt Homeri Epimerismi (Cram. Anecd. Oxon. I p. 49, 32), minus diserte Etymol. Magn. p. 2, 30. Zonar. p. 11 Tittmann. Schol. ad δ 249 (Dind. p. 198, 13).

3. Ἀβαρβαρέη (Z 22). Apoll. p. 3, 32: ὁ Ἀπίων παρατίθεται Ναΐδος εἶναι Νύμφης ὄνομα. Unde breviter Hesych.: ὄνομα νύμφης.

4. ἀβίων (N 6). Apoll. p. 3, 25: ὁ Ἀπίων ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιούντων, ἢ τοῖς βίοις ἐλλειπόντων. Primae interpretationis sensus haud ita perspicuus est, itaque Slothouwerus ἴσως pro πῶς, idem Forsman De Aristarcho lexici Apolloniani fonte p. 29 proposuit, sed fortasse melius cum Tollio ὅμως legendum. Apio utrum ἀβίων an recte Ἀβίων scripserit, iam non liquet discernere.

5. ἄβρομοι (N 41). Apoll. p. 3, 8: ὁ Ἀπίων ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι ὡς ἂν παρατάξεως οὐχὶ γιγνομένης· βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν ἡ ποιὰ φωνή. Quocum ad sensum quidem consentiunt Hesych. p. 6, 27 Schmidt. ed. min.: χωρὶς βρόμου ἢ ἄνευ θορύβου et Zonar. p. 3: ἔστι καὶ ὁ ἀθορύβητος στερήσει τοῦ α.

6. ἀγανός. Apoll. p. 7, 2: ὁ Ἀπίων καλός, σεμνός,

ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. Eadem definitio apud Eustath. p. 1444, 6 κατὰ τοὺς παλαιοὺς σεμνός, καλός κτλ., eadem etymologia atque ea quidem accuratior apud Etymol. Magn. p. 6, 27 = Zonar. p. 13: παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ γίνεται γαῖος καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ .... καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀγαυός, secutos ut videtur Orionem, qui p. 30, 9 Sturz. Herodianum laudat.

7. ἄγρωστις (ζ 90). Apoll. p. 6, 10: ὁ Ἀπίων ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι, ἢ ἀγρόεσθις ἡ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη· παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσιν. Hanc alteram interpretationem, quae sitne ipsa quoque Apioni tribuenda necne nescio, multo pleniorem exhibet Etymol. Magn. p. 14, 13.

8. ἄλις (Β 90). Hesych. p. 35: ἄδις· ὡς Ἀππίων, ἀθρόοι· ἢ ἐσχάρα. Hanc glossam vehementer mutilatam secundum Hemsterhusium ex Apoll. p. 24, 17 hoc modo emendem: ἄλις· ὡς Ἀπίων, ἀθρόως, ἱκανῶς, opprimens reliqua ut ab epitomatore e glossa ἀδιάς repetita, nisi haec verba ἢ ἐσχάρα loci Homerici (Φ 319 ἄλις χέραδος περιχεύας) reliquias putare mavis.

9. ἀέσαι (ο 40). Lexic. Seguerian. (Bekk. Anecd. p. 348, 8 = Bachm. Anecd. I p. 35, 15): ὡς ὁ Ἀπίων, ἐπὶ πολὺ ἡσθῆναι. Quae ante haec leguntur, cum congruant cum Apollonii et Hesychii ad vocem observationibus, verisimile mihi est in Apollonio olim etiam illam Apionis explicationem exstitisse, sed priusquam illo Hesychius uteretur, compilatoris excidisse oscitantia.

10. ἀθύρει (Ο 366), ἀθύρματα (σ 323). Apoll. p. 12, 32: ἀθύρει· παίζει, καὶ ἀθύρματα παίγνια .... ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ρ, ὃν τρόπον καὶ ἡ ἀϊδρίη ἀϊδία τις οὖσα. Ut in voce ἀάπτους, sic hic quoque Eustathium, cum p. 1848, 56 dicit: ἀθύρματα κατὰ τοὺς παλαιοὺς παίγνια, σκιρτήματα, παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ρ,

ὁμοίως τῷ ἄϊδις ἄϊδρις, eundem librum quem Apollonius vel potius Apollonium ipsum nondum laesum excerpsisse elucet, ita ut huius verba ex illius glossa expleri possint et corrigi. Ἀ θέειν autem vocem derivatam esse etiam Etymol. Magn. p. 26, 9 et Zonar. p. 61 (= Cram. Anecd. Paris. IV p. 96, 33) consentientes inter sese docent.

11. αἴητον (Σ 410). Apoll. p. 17, 15: ὁ Ἀπίων προθεὶς τὴν λέξιν φησὶ ποιητόν, πνευστόν, πυρῶδες. Etymol. Magn. p. 34, 20 totam Apollonii glossam, sed valde contractam tradit: ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, πνευστὸν ἢ πυρῶδες κτλ., Hesych. s. vv. αἴητον et αἴζητον tantum: πνευστικὸν ἢ (καὶ) πυρῶδες. Illud ποιητόν quid sibi velit, minime apparet; recte fortasse scribemus, quod confinxit Villoisonus, πνοιητόν. Pro πνευστόν iure in Apollonio Villoisonum, Kulenkampium in Etymologico πνευστικόν proposuisse non ausim affirmare.

12. αἰκάς (Ο 709). Apoll. p. 15, 17: ὁ Ἀπίων λέγει ἀπό τοῦ ἄκοντα τὰ βέλη ἱέναι, καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

13. αἱμασιάς (σ 359. ω 224). Apoll. p. 18, 1: ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησιν ἀβασίας, ἐφ᾽ ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι. Quem Hesych. p. 59, 26 compilavit hoc modo: αἱμασιά .... Ἀπίων ἀβασία, ἐφ᾽ ἣν οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι.

14. αἰσυητῆρι (Ω 347). Apoll. p. 16, 9: ὁ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ καὶ ἐτυμολογῶν φησιν αἰσυητῆρι τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, τουτέστι τὰ δίκαια. Brevius Hesych. p. 65, 20: Ἀπίων τῷ βασιλεῖ τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δίκαια. Aristarchus recte αἰσυμνητῆρι legebat, quod secundum Schol. ad Ω 347 (Dind. IV p. 349, 14) sic interpretatur: αἰσυμνητῆρι, ὅ ἐστι βασιλεῖ, οἱονεὶ αἰσιονομητῆρι· οἱ γὰρ βασιλεῖς τὰ αἴσια νέμουσι. Unde exemplum cepisse videtur Apio. Duas illas observationes, alteram sine auctoris nomine ac suis verbis (αἰσυητήρ βασιλεὺς ἢ βασιλικός, οἱονεὶ τηρῶν τὰ αἴσια, ἤγουν ἄρχοντα τῶν αἰσίων καὶ δικαίων μνήμην ποιούμενον) conseruit Eustath. p. 1353, 50.

15. *αἴσυλα* (*E* 403). Apoll. p. 16, 6: ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τουτέστιν ἁμαρτωλά. Hanc ex Apollonio explicationem omisso Apionis nomine receperunt Herodianus in Homeri Epimerism. (Cram. Anecd. Oxon. I p. 73, 15) et Methodius (Etymol. Magn. p. 39, 39). Cf. etiam Eustath. p. 1443, 5: τὰ ἄδικα καὶ τῆς αἴσης, ἤτοι τοῦ καθήκοντος, σεσυλημένα, ὡς συγκεκόφθαι ἀπὸ τοῦ αἰσόσυλα.

16. *ἀμάρη* (*Φ* 259). Apoll. p. 25, 24: ὁ Ἀπίων ὁμοῦ καὶ ὁμοίως καὶ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα. Quam etymologiam paucis leviter mutatis neque laudato Apione reddunt Hesych. p. 106, 36: παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν, οἷον ἁμαρόη τις οὖσα, Etymol. Magn. p. 77, 17: παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν τὸ ὕδωρ (Gudian. p. 42, 4: ἅμα τὸ ὁμαλῶς, ita ut alterum vocabulum altero explicetur) et Zonar. p. 147: παρὰ τὸ ἅμα ῥεῖν τὸ ὕδωρ. Apio quin legerit ἁμάρη, nemini dubium erit praesertim conferenti Eustath. p. 1235, 58: παρά τισι δασύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅμα ῥέειν.

17. *ἀνδραχθέσι* (*κ* 121). Apoll. p. 33, 27: ὁ Ἀπίων τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ θ, ἵν᾿ ᾖ τοῖς ἀνδράσιν ἄχος ποιοῦσιν. Ad secundam explicationem, quae nescio an ab eodem Apione profecta sit, redire videntur, quae habet Hesych. p. 148, 30: ἀνδραχθέσι· τοῖς δυναμένοις καὶ ἀνδράσιν ἄχθος ποιῆσαι.

18. *ἄντυξ* (*E* 728). Apoll. p. 31, 5: ὁ Ἀπίων φησίν· οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι τῆς ὅλης κατασκευῆς. Pro ἀπέχεσθαι melius cum Tollio legemus ἀντέχεσθαι.

19. *ἀρητόν* (*P* 37). Apoll. p. 43, 23: εὐκτόν, ἢ βλαβερόν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. Hesych. p. 225, 3: βλαβερόν, πολυχρόνιον. Quomodo hae tres vocis significationes intellegendae sint, apparet ex Etymol. Magn. p. 140, 40, cuius verba e Schol. Ven. ad *P* 37 (Dind. II p. 125, 18) sic explevi: παρὰ τὸ ἀρῶ, Ἄρητος καὶ Ἀρήτη, οἱ εὐκτοὶ τοῖς γονεῦσι, καὶ εἰς ἰδιότητα· „ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι κτλ.“·

βλαπτικόν, παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην, ἢ . . . . ἀεὶ ῥητόν, ἀεὶ διὰ μνήμης ἐσόμενον.

20. *ἆσαι* (*E* 289). Apoll. p. 44, 30 et Etymol. Magn. p. 152, 1 : *ἆσαι* et *βλάψαι* et *κορέσαι*, *πληρῶσαι* significat, *ὁ δὲ Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν (ἐκθέμενος ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις ἐτυμολογεῖ) ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι· πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.*

21. *ἄστυ* (*B* 801). Apoll. p. 45, 9 : *ὁ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάλθαι.* Ubi ex Hesych. p. 248, 27, qui Apollonium procul dubio excerpsit, *ἀνίστασθαι* fortasse pro *ἀνεστάλθαι* restituendum. Similiter vocem derivant Homeri Epimerismi (Cram. Anecd. Oxon. I p. 31, 19), quorum observationem ad verbum fere repetunt Etymol. Magn. p. 160, 10 + p. 158, 47, Gudian. p. 87, 15 et Zonar. p. 324 : *παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐφ᾽ ὑψηλῶν τόπων ᾠκοδόμουν κτλ.*, cuius etymologiae auctorem Schol. ad Apoll. Rhod. I 696 Eumolpum quendam nominat.

22. *αὐδήεσσα* (*ε* 334. *κ* 136). Apoll. p. 48, 12: *ὁ Ἀπίων ὀνομαστὴ καὶ ἔνδοξος, οἷον αὐδωμένη, ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς.* Ex Apollonio contracta habent sua Suid. I a, p. 853, 11 Bernhard. et Lexic. Seguerian. (Bekk. Anecd. p. 462, 20 = Bachm. Anecd. I p. 163, 2) : *ὀνομαστή, ἔνδοξος, [ἢ] αὐδωμένη.* Cf. Hesych. p. 258, 18. Etymol. Magn. p. 169, 10. Zonar. p. 343.

23. *ἀχαρίστερον* (*υ* 392). Apoll. p. 50, 3 : *ὁ Ἀπίων λυπηρότερον*, unde Hesych. p. 277, 29 : *οἱ δὲ λυπηρότερον.* Cf. Suid. I a p. 912, 8 : *ἄχαρι· λυπηρόν.* Zonar. p. 363 : *ἀχαρές· λυπηρόν, μὴ τερπνόν.*

24. *ἄχος.* Cod. Florent. Etymol. Magn. p. 182, 13 (E. Miller Mélanges de Littérature Grecque Par. 1868 p. 58) : *ὁ Ἀπίων ἄχος τὴν λύπην τὴν σιωπὴν ἐπιφέρουσαν· παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἀχεύων καὶ τὸ ἀκαχήμενος.* Cf. Apoll. p. 49, 28 : *ἄχος· λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.*

25. *βαθυπέπλων.* Apoll. p. 50, 26 : *ὁ Ἀπίων καλῶν;*

melius certe Hesych. p. 285, 21: *καλὰ ἱμάτια ἐχόντων* (an *ἐχουσῶν* legendum?), *πέπλος* enim *τὸ ἱμάτιον καλεῖται Ἑλληνικῶς* Etymol. Magn. p. 185, 41, ubi caput glossae *βαθυπέπλων* pro *-κόλπων* restituendum est atque explicatio vocis excidit. Vocem *βαθυπέπλων* nos iam non legimus in Homero, sed exstitisse olim, ubi nunc a librariis forte substitutum *βαθυζώνων* vel *βαθυκόλπων* habemus, recte iam Tollius suspicatus est.

26. *βαμβαίνων* (*K* 375). Apoll. p. 50, 21: *ὁ Ἀπίων βῆμα πρὸ βήματος βαίνων καὶ πορευόμενος*, Quae in textu sequuntur, ut ab explicatione Apollonii non secernenda cum Bekkero Apionis verbis praepono. Similiter Eustath. p. 812, 43: *ἰστέον, ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται* ...., *ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων βήματα βάλλων, κατὰ βῆμα πορευόμενος καὶ παπταίνων*, quem totum locum valde contractum in Schol. ad Iliadem Paris. invenis a Cramero (Anecd. Paris. III p. 93, 19: *ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ* .... *βαμβαίνειν κατὰ βῆμα πορεύεσθαι*) vulgatis, item in Lips. p. 462, 33 Bachm.

27. *βέρεθρον* (*Θ* 14). Apoll. p. 51, 4: *Ἀπίων ὁ πηλώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέραθρον εἶναι καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδός, ἢ τὴν γῆν θραύειν*. Ex Etymol. Magn. p. 194, 24, quod Apollonium descripsit, nisi quod *οἱ δέ* pro Apionis nomine habet, *καὶ καταπηγὰς* (*καταπλῆγας* Kulenkamp., *καταπῆγας* vel *καταπύγους* Sylburg.) *ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους* post *τόπος* adiciendum, *Ἀπίων* autem verbis *ἀπὸ τοῦ κτλ.* puto praefigendum. Pro *βέραθρον* cum Sturzio malim legere *βάραρθρον* propter sequens *ἄρθρῳ*, pro *βάθος* cum Bekkero *βάρος*, de qua re mecum consentit A. Brosow Quomodo sit Apoll. Soph. ex Etymol. Magn. explendus atque emendandus p. 21.

28. *βλήτροισι* (*O* 678). Apoll. p. 51, 25 Apionis nihil nisi nomen servavit, glossam ipsam librarius nobis invidit atque, quae fuerit Apionis sententia, dubitamus.

Cf. Schol. ad *O* 678 Ven. (Dind. IV p. 103, 3) = Lips. (Bachm. p. 615, 21): *συμβλήμασι καὶ συνεμπλοκαῖς*, (Cram. Anecd. Paris. III p. 264, 8): *βλητροῖσι· ἐμβλήμασι καὶ συνεμπλοκαῖς*. Zonar. p. 393: *βλῆτρον· τὸ σύμβαλμα*.

29. *βοάγρια* (*M* 22). Apoll. p. 52, 27: *ὁ Ἀπίων τὰ ἐκ βοῆς, τουτέστι τῆς μάχης ἠγρευμένα, τὰ λάφυρα* (hic mihi rectus ordo verborum videtur). Apollonium certe, nisi ipsum Apionem, secutus est Eustath. p. 890, 26: *βοάγρια οἱ μέν φασι λάφυρα, τὰ ἐκ βοῆς, ἤγουν μάχης, ἀγειρόμενα, οἱ δὲ κτλ.* Cf. Etymol. Magn. p. 203, 26: *τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα*.

30. *δύη* (ξ 215). Apoll. p. 60, 32: *ὁ Ἀπίων κάκωσις, ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά*. Cf. Etymol. Magn. p. 284, 49, ubi vox *δοῦλος* derivatur *παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν κάκωσιν*.

31. *ἐρέχθων* (ε 83. 157). Etymol. Magn. p. 371, 28: *ὁ Ἀπίων ἐρεχθῶν λέγει, διακόπτων*. Sturz. legisse *ἐριχθῶν* Apionem mavult; cf. La Roche l. l. p. 260. Glossam in Apollonio nunc desideratam recepit omisso nomine Hesych. p. 615 s. vv. *ἐρέχθων* et *ἐρέθων*. V. Eustath. p. 1524, 64: *ἐρέχθων, ὅ ἐστι διατέμνων, διασχίζων .... ἢ ἐρέθων ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζων*.

32. (*ἐπι*) *ζαφελῶς* (*I* 516). Apoll. p. 80, 33: *ὁ Ἀπίων μεγαλοκότως*. Sine nomine Hesych. p. 675, 22.

33. *ζῶστρα* (ζ 38). Apoll. p. 81, 24: *Ἀπίων τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν*, unde Hesych. p. 682, 15: *τινὲς τὰ ἐνδύματα*. Plura habent Phot. II p. 280: *ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν, οἷον χιτῶνας βαθεῖς*, Suid. I b, p. 743, 1 atque Zonar. p. 968, qui ad verbum congruentes Photii glossae addunt: *οἷς ζώννυται ἡ ζώνη*. Haec recte, ut videtur, ex lexico Segueriano (Bachm. Anecd. I p. 247, 25), quod ceteris verbis cum Photio, Suida, Zonara consentit, sic emendavit Bernhardyus: *οὓς ζώννυνται τῇ ζώνῃ*.

34. *ἡμερίς* (ε 69). Apoll. p. 84, 1: *ὁ Ἀπίων ἀπὸ τοῦ*

ἡμεροῦν ἡμᾶς. Eadem praebent, sed neglecto Apionis nomine Hesych. p. 696, 1 (ἐξημεροῦν), Suid. I b, p. 851, 1 et Zonar. p. 992; similia Etymol. Magn. p. 429, 8 et Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 997.

35. θαλαμηπόλος (η 8). Hesych. p. 713, 14: Ἀπίων κοιτωνοφύλαξ, νυμφαγωγός, τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη. Quorum nihil fortasse nisi illud νυμφαγωγός Apionis esse puto, cum reliquis ea tantum quae modo disseruit Hesychius et quae Apollonii ceterorumque observationibus sunt similia, repeti videantur.

36. θαλπωρή (Κ 223). Apoll. p. 86, 4: ὁ Ἀπίων ἡδονή. Cf. Etymol. Magn. p. 442, 16. Schol. ad Κ 223 (Dind. II p. 321, 29).

37. θέλγειν (Μ 255). Apoll. p. 86, 30: ὁ Ἀπίων ἀνιᾶν, ἀμαυροῦν. Illud nobis a nullo alio grammatico traditum est, hoc nobis occurrit etiam in Suid. I b, p. 1121, 8, Etymol. Magn. p. 445, 1, Gudian. p. 257, 17, Lexic. Seguerian. (Bachm. I p. 254, 24), quorum eodem ex fonte defluxerunt observationes.

38. θεσπέσιον (Α 591). Apoll. p. 87, 26: ὁ Ἀπίων ὡς συνθέτου τῆς λέξεως οὔσης ἀποδίδωσι θεσπέσιον τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. Similiter explicant (παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῷ θεῷ) Orion p. 71, 7, unde hauserunt Etymol. Magn. p. 447, 52 et Zonar. p. 1036, similiter etiam Etymol. Gudian. p. 260, 13.

39. θήρ (Γ 449). Apoll. p. 88, 3: κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων, ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν, ὡς Ἀπίων. Eadem Hesych. p. 729, 17: ὁ λέων, ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν. Cf. Etymol. Magn. p. 332, 14: κατ' ἐξοχήν, ὡς ὁ λέων θήρ; p. 451, 25: τούτους (sc. σύας καὶ λέοντας) θῆρας ἐξαιρέτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Gudian. p. 262, 16: κυρίως λέγεται θήρ ὁ λέων; p. 265, 7: ἐπὶ τῶν θηρῶν, τουτέστι τῶν λεόντων.

40. θρυλίχθη (Ψ 396). Apoll. p. 88, 21: ὁ Ἀπίων συνεθραύσθη. Item Hesych. p. 738, 24. Orion p. 71, 11

(παρὰ τὸ θραύω), quo usum esse videtur Etymol. Magn. p. 456, 47 (ἐθραύσθη). Schol. ad Ψ 396 (Dind. II p. 343, 20): περιεθραύσθη.

41. ἰονθάδος (ξ 50). Apoll. p. 91, 30: ὁ Ἀπίων τῆς δασείας, οἷον τῆς ἰόνθους ἐχούσης, ἢ τῆς ἰούσης θοῶς. Post ἐχούσης ex Hesych. p. 717, 19, qui Apollonium descripsit atque idem Apionem laudat, intericere velim οἷον ἐκφύματα σκληρά. Ad hanc glossam redire videntur verba Eustath. p. 1750, 3: ἰονθάδος . . . . κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῆς ταχείας, παρὰ τὸ ἰέναι ἄδην . . . . ἢ τῆς δασείας . . . . ἢ τῆς ἐχούσης ἰόνθους, ὅ ἐστιν ἐξανθήματα σώματος ἀκμάζοντος.

42. ἱπποκορυστάς (Β 1). Schol. ad Δ 457 a Porphyrio (H. Schrader Porphyrii reliqu. p. 20, 9) profectum atque ad Β 1 referendum (Dind. III p. 223, 24 = Bachm. p. 219, 38): (γελοίως) ὁ Ἀπίων τοὺς ἱπποκορυστὰς ἀπέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένας. Apoll. p. 92, 15, cuius verba cum Villois. sic puto emendanda: οἱ δὲ τοὺς λόφους ἔχοντες ἐξ ἱππείων τριχῶν, Apionis etymologiam cognitam habuisse Tollius iam docuit. Quam ut Porphyrius ridiculam esse dicit, sic etiam Eustath. p. 163, 41 eam refutat, qui quamquam silet de glossae origine, suis tamen verbis Apionis sententiam reddere videtur: ἱπποκορυστὰς ἐνόησάν τινες τοὺς ἔχοντας ἱππείας τρίχας ἐν ταῖς κόρυσιν· ἀλλ' εἰ τοῦτο ἦν, ὤφειλεν ἱπποκόρυθας εἰπεῖν ἢ οὕτω πως.

43. κήξ (ο 479). Apoll. p. 99, 8: ὁ Ἀπίων φησὶν ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. Apionem laudat etiam Hesych. p. 868, 18, unde Apollonii verba sic corrigo: καὶ καύηξ. Etymologiam addunt Etymol. Magn. p. 493, 48 = Zonar. p. 1148.

44. κινυρή (Ρ 5). Etymol. Magn. p. 514, 19: ὀδυρτική, θρηνητική. κυρίως δὲ κινύρεσθαι ἐπὶ βοὸς εἴρηται, παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. Hanc vocis explicationem, quam alibi non inveni, ab Apione profectam esse exemplum Apollodori secuto elucet e sequentibus observationis Ety-

mologici verbis, dummodo cum Sturzio sic ea emendes: καὶ Ἀπίων δὲ εὑρὼν ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ Ἀπολλοδώρῳ· ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν, μετέθηκε τὴν εὕρεσιν τῆς ἐτυμολογίας. Cf. Hesych. p. 876, 8: οἰκτρά, θρηνητική.

45. κλίσιον (ω 208). Apoll. p. 100, 24: ὁ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλίσιον ἡ βάσις, ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος· „περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη", ὅ ἐστι δι' ὅλου τοῦ οἴκου. Eadem sine nomine Apionis Hesych. p. 884, 8: κλισίον· οἱ δὲ κρηπῖδα (ῥιπίδα? Schmidt.), ἐν ᾗ οἱ θρόνοι ἔκειντο ac βάσις, ἐφ' ᾗ τίθεται ὁ θρόνος. Haec Apionis interpretatio ad sensum quidem haud discrepat ab ea Aristarchi, quam Apollonius l. l. exhibet. Cf. Zonar. p. 1220: κλείσιον· ἐν ᾧ ἵστανται οἱ βόες (sicut Suid. II a, p. 286, 15)· κλίσιον δέ, ἔνθα οἱ θρόνοι ἵστανται, ῖ. Quod discrimen nullum esse recte animadvertit Tittmann.

46. κλιτύς (Π 390). Apoll. p. 100, 27: ὁ Ἀπίων τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. Hesych. p. 884, 20: κλιτῦς καὶ κλιτύες· τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. Apollonio sua debere videntur Etymol. Magn. p. 519, 47 et Gudian. p. 328, 16: κλειτύς (κλιτύς)· ὁ Ἀπίων τὸ κατωφερὲς τῶν ὑδάτων, unde apud illos κατωφερὲς (—ρῆ) fortasse corrigendum.

47. κλυτόπωλος (Ε 654). Apoll. p. 100, 33: ὁ Ἀπίων ἵππους ἀγαθούς, quibus cum Villois. addendum ἔχων. Hesychii ἱππεὺς ἀγαθός (p. 885, 29) ex mutilata Apollonii glossa falsa librarii coniectura correcta esse videntur. Cf. Etymol. Magn. p. 520, 54: „Ἄϊδι κλυτοπώλῳ" · ἀντὶ τοῦ „τῷ ἱππικῷ," τῷ ἰσχυροὺς καὶ ὀνομαστοὺς ἵππους ἔχοντι, unde Schol. ad Ε 654: ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι (Dind. I p. 218, 8. III p. 263, 22. Cram. Anecd. Paris. III p. 168, 29). Eustath. p. 591, 37: ὁ κλυτοὺς ἔχων ἵππους.

48. κλωμακόεσσαν (Β 729). Apoll. p. 101, 4: κλωμακόεσσαν· ὁ Ἀπίων τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν. Plura servavit Hesych. p. 886, 6: κλωμακόεσσαν· πολλὰ ἀποκλίματα

ἔχουσαι, ἀφ' οὗ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν σημαίνει. Cf. Schol. ad *B* 729 (Dind. III p. 147, 3 = Bachm. p. 144, 7) : τὴν τραχεῖαν καὶ ὄρη ἔχουσαν.

49. κνώδαλον (ρ 317). Apoll. p. 101, 15 : ὁ Ἀπίων θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι · καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία κνώδαλα. Sequentia verba Apioni tribuere vereor. Ex Apollonio sine dubio hausit Hesych. p. 889, 13 : κνώδαλα · κυρίως τὰ θαλάττια θηρία · κινώθαλα γάρ ἐστιν τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶν κνώδαλον, θηρίον, ἢ ζῶον μικρόν, quem sequi videntur Phot. I p. 348, Suid IIa, p. 306, 6, Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 279, 29) : κνώδαλον · (ζῶον μικρόν,) θηρίον κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον, ποτὲ δὲ καὶ τὸ χερσαῖον. Alio ex fonte habet Suid. l. l. v. 10 : κνώδαλον · τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον ζῶον. — Alteri illius apud Apollonium observationis parti etymologiam et eam quidem ex Herodiano, quem in Etymol. Gui dan. laudatum invenimus, addunt Orion p. 80, 3, Etymol. Magn. p. 522, 37, Gudian. p. 331, 4, Zonar. p. 1225 ad verbum fere inter se consentientes : κνώδαλα · κυρίως μὲν τὰ τῆς θαλάσσης ζῶα · τοῦτο δέ, ὥς λέγει Ἡρωδιανός, διὰ τὸ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι, κινώδαλά τινα ὄντα · καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάντων τῶν θηρίων ἡ λέξις τίθεται, κυνώδαλά τινα ὄντα, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἁλίσκεσθαι. Neque vero hanc quoque explicationem Apionis esse opinans utpote dignissimam illius ingeniolo errare mihi videor.

50. κολώνη (*B* 811). Apoll. p. 102, 4 vocis κολωνός significatione praemissa pergit : ὁ δὲ Ἀπίων παρεὶς τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη · πόλις Τρωϊκή, quae Apionis glossa sine dubio spectat ad *B* 811. (Similiter Schol. ad *Λ* 757 (Dind. I p. 409, 27) : Κολώνη · οὕτω καλούμενος τόπος.) Quod apud Hesych. p. 898, 18 factum est : πόλις μεγάλη. Huius autem articulum unum in duos sunt partiti Suid. IIa, p. 320, 1 et Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 280, 20).

51. *κονίη* (*Γ* 55), *κόνις* (*Σ* 23). Apoll. p. 102, 16: *ὁ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη*, quod ad *Γ* 55 pertinere videtur. Cf. Hesych. p. 901, 13. 15. Etymol. Magn. p. 528, 35. Gudian. p. 336, 56.

52. *κορύνη* (*Η* 141). Apoll. p. 102, 33: *ὁ Ἀπίων κολλοβόρου τι γένος*. Hesych. p. 908, 5: *οἱ δὲ κολόροβον*.

53. *κορώνη* (*μ* 418). Apoll. p. 102, 22 et inde Etymol. Magn. p. 530, 20: *ἐπὶ τοῦ ζώου μ* 418 · *εἶναι δέ φησιν Ἀπίων τὴν αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίῃ*. Cf. Schol. ad *α* 441 (Dind. p. 70, 26): *ὄρνεον θαλάσσιον, ὃ καλεῖται αἴθυια, λάρος*. Hesych. p. 909, 7. Eustath. p. 1429, 4.

54. *κορωνίδες* (*Α* 170). Apoll. p. 102, 27: *ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας φησὶ καρανίδας, ἀπὸ τοῦ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, τουτέστι τὸ τέλος παρ' ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται. Α κάρα* derivant, sed alio modo, etiam Homeri Epimerismi (Cram. Anecd. Oxon. I p. 243, 33), quibus sua debere videntur Etymol. Magn. p. 530, 30, Gudian. p. 340, 19, Zonar. p. 1237.

55. *κοτύλη* (*Χ* 494). Apoll. p. 103, 9: *ὁ Ἀπίων τὸ κοῖλον τῆς χειρός*. Sic accipi potest *Χ* 494. Apionis interpretatio nomine auctoris celato transiit in Hesych. p. 911, 31. Etymol. Magn. p. 533, 5 (= Gudian. p. 341, 16 et Zonar. p. 1238). Eustath. p. 550, 2. 553, 30 etc. Schol. ad *Χ* 494 (Dind. IV p. 304, 5).

56. *κρῖ* (*Ε* 196). Apoll. p. 104, 24: *ὁ Ἀπίων γένος τι* (sc. *κριθῆς*), *οὐ πάντως κριθή*. Item Hesych. p. 921, 12. Cf. Etymol. Magn. p. 538, 15.

57. *κρόταφος* (*Δ* 502). Etymol. Magn. p. 541, 21: *κρόταφοι . . . . ὡς Ἀπίων, ὅτι τῆς κόρσης ἅπτονται, τουτέστι τῆς κεφαλῆς · οὕτως Σωρανός* (cod. Vossian.: *οἱ δὲ ὅτι τοῦ κροσσοῦ κτλ.*). Eadem tradunt Apionem laudantes Etymol. Gudian. p. 349, 16 (*τοῦ κρόσσου*) et Zonar. p. 1251 (*τοῦ κροσσοῦ*), nisi quod illud ex Oro hausit, hic originem glossae non ostendit (v. supra p. 5 not. 6). Brevius Schol. ad

Θ 518 (Cram. Anecd. Paris. III p. 45, 2): *ἀπὸ τῆς κόρσης, ἤτοι τῆς κεφαλῆς.*

58. *κυνέη* (*Γ* 336). Apoll. p. 105, 21: *ὁ Ἀπίων περικεφαλαίας γένος· ἔστι δὲ αὕτη τοῖς κατὰ μέτωπον καὶ μικρὸν ταῖς ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα. ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν „κυνέης διὰ χαλκοπαρήου"* (*Μ* 183) *ἀπὸ μέρους τὴν ὅλην χαλκῆν.* Cf. Etymol. Magn. p. 545, 37. Gudian. p. 354, 6. Eustath. p. 803, 48: *ἡ μὲν περικεφαλαία γενικόν τι ὄνομα, εἰδικὸν δὲ ἡ κυνέη.*

59. *κύντερον* (*Θ* 483). Apoll. p. 105, 13: *ὁ Ἀπίων ἀγριώτερον.*

60. *λαβρεύεαι* (*Ψ* 474). Apoll. p. 106, 15: *λαβρεύε[τ]αι· ὁ Ἀπίων προγλωσσεύῃ καὶ μεγαληγορεῖς· ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον μέγα κατὰ τὴν βοράν· τὸ γὰρ λα μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς οὖν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βουλομένου διὰ τὸν λόγον ἐμφαίνειν.* Recte me verba *καὶ μεγαληγορεῖς* in initium observationis transposuisse a fine cum ex Hesych. p. 951, 23, tum inde apparet, quod Apionis disceptatio ad nullum aliud verbum nisi ad *μεγαληγορεῖς* pertinere potest. Illam autem corruptelam antiquissimam esse nemo non intellegit, qui Eustath. p. 1312, 2 inspexit, cui Apollonium certe cogitanti deest vocabulum illud *μεγαληγορεῖν*, quod a capite glossae nimio intervallo disiunctum ab illo non animadverti potuisse consentaneum est: *τῶν τις παλαιῶν λαβρεύειν τὸ προγλωσσεύειν φησί.* Cf. Schol. ad *Ψ* 474 (Dind. II p. 343, 25): *πολυλογεῖς ἢ προγλωσσεύῃ.*

61. *λαῖτμα* (*Τ* 267). Apoll. p. 106, 27: *ὁ Ἀπίων τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου.* Hesych. p. 956, 6: *οἱ μὲν ὅρμημα,* quem exscripsit Schol. ad *η* 35 (Dind. I p. 324, 5). — Suid. II a, p. 515, 6: *λαῖμα . . . οἱ δὲ λαῖτμα* (sic. pro *λαῖμα*, non *λῆμα* ut Küsterus, corrigendum puto), *τουτέστιν ὅρμημα.*

62. *λαοσσόος* (*Ν* 128). Apoll. p. 107, 4: *ὁ Ἀπίων ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.* Eadem vocem ratione explicant neque Apionis nomen addunt Hesych. p. 960, 39. Phot. II p. 299.

Suid. II a, p. 501, 14. Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 288, 8). Zonar. p. 1282. Apollonii atque Apionis interpretationem confundit Etymol. Magn. p. 556, 32.

63. *λειριόεσσαν* (*Γ* 152). Apoll. p. 107, 25: *Ἀπίων τὴν ἡδεῖαν.* Cf. Hesych. p. 969, 34. Phot. II p. 300 = Suid. II a, p. 556, 2. Etymol. Magn. p. 562, 36.

64. *λήϊον* (*B* 147). Apoll. p. 108, 19: *τὸ σιτοφόρον χωρίον· ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησι· λεαίνει γὰρ τῇ τροφῇ· ἀγριοῦνται γὰρ οἱ λιμώττοντες.* Quibuscum Hesychii glossam p. 979, 1 (*ἀπὸ τοῦ λειαίνειν τὴν τροφήν*) conferenti *τῇ τροφῇ* ibi pro accusativo casu scribere haud improbabile mihi videtur.

65. *λικριφίς* (*Ξ* 463. *τ* 451). Apoll. p. 108, 25: *ἐκ πλαγίων .... ὁ δὲ Ἀπίων λοξῶς.* Cf. Hesych. p. 977, 24: *λέχριον· πλάγιον, λοξόν.*

66. *μακών* (*Π* 469). Apoll. p. 109, 32: *ὁ Ἀπίων βοήσας.* Hesych. p. 1008, 30: *βοήσας.*

67. *μεσόδμη* (*β* 424). Apoll. p. 111, 26: *ὁ Ἀπίων τὸ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ, ᾧ δέδεται ὁ ἱστός, οἱονεὶ ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη.* Ex sententia loci atque ex Hesych. p. 1033, 24 post *τρόπεως* est *ἕως* adiciendum, quod facillime excidere potuisse e fine praeeuntis vocabuli nemini non est perspicuum.

68. *μεταμώνια* (*Δ* 363). Apoll. p. 112, 3: *μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα, οὕτως Ἀπίων.* Brevius Hesych. p. 1037, 1: *μάταια, ἀνεμοφόρητα.* Cf. Schol. ad *Δ* 355 (Cram. Anecd. Paris. III p. 164, 3): *ἀνεμώλια· ἀνεμοφόρητα, μάταια, ἀνέμοις ἐοικότα, ἐξ οὗ ἀφανῆ.*

69. *μηκάδες* (*Λ* 383). Hesych. p. 1041, 4: *Ἀπίων τοκάδας* (lege — *δες*).

70. *μῆνις* (*Α* 1). Apoll. p. 112, 24: *ὁ Ἀπίων μάνις* (sic recte pro *μάνης* codicis et Hesychii) · *οἱ γὰρ ὀργιζόμενοί πως μαίνονται.* Apionem etiam Hesych. p. 1043, 4 citat.

Cf. Homeri Epimerism. (Cram. Anecd. Oxon. I p. 283, 9) = Schol. ad *Α* 1 (Cram. Anecd. Paris. III p. 295, 17), Etymol. Magn. p. 583, 20 et Gudian. p. 391, 50, qui haec habent: *μῆνις· μάνις τις οὖσα, παρὰ τὴν μανίαν· ἐοίκασι γὰρ τοῖς μαινομένοις οἱ ὀργιζόμενοι.*

71. *μόθος* (*Η* 117. 241). Apoll. p. 113, 6: *ὁ Ἀπίων πόνος, μάχη, φρύαγμα.* Hanc glossam etiam Alberti in suo Photii apographo invenit: *ὁ Ἀπίων πόνος, μάχη, φρύαγμα* (*πόνος* pro *τόνος* ibi legendum esse iam Schleusner. Cur. noviss. p. 238 suspicatus est), desideramus in editionibus. Hesych. p. 1054, 6 eadem ratione *μόλος* vocem interpretatur; cf. eundem p. 1052, 37.

72. *νειαίρῃ* (*Ε* 539), *νειόθεν* (*Κ* 10). Apoll. p. 115, 9: *νε(ι)αίρῃ· ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι κατωτάτῃ.* [*προσεχέστερον δὲ τὸ ἐσχάτῃ* ....] *ἐπὶ μέντοι τοῦ „νειόθεν ἐκ κραδίης“* (*Κ* 10) *κάτωθεν εἴ τις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀπίων· στενάξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν, καθὸ* (*κάτω* fortasse. Toll.) *καὶ ἡ καρδία.* Cf. Hesychii vv. *νειαίρῃ, νειάτη, νειόθεν.* Schol. ad *Κ* 10 (Dind. II p. 320, 14) et *Φ* 317 (l. l. IV p. 268, 1).

73. *νέποδες* (*δ* 404). Apoll. p. 115, 31: *Ἀπίων ἄποδες ἢ νηξίποδες ἢ ἀπόγονοι.* Secundam significationem legimus etiam apud Hesych. p. 1083, 30 = Suid. II a, p. 965, 11. Cf. Schol. ad *δ* 404 (Dind. p. 211, 1).

74. *νηγάτεον* (*Β* 43). Apoll. p. 116, 8: *ὁ Ἀπίων νεωστὶ κατεσκευασμένον ἢ εὖ νενησμένον.* Eadem Hesych. p. 1085, 31. Etymol. Magn. p. 602, 43. Schol. ad *Β* 43 (Dind. II p. 309, 26).

75. *νήδυμος* (*Β* 2). Homeri Epimerismi (Cram. Anecd. Oxon. I p. 292, 3) et Etymol. Gudian. p. 407, 23: *ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησιν· ἄδυμος, ὃν οὐκ ἔστιν ἀποδύσασθαι διὰ τὸ βάθος.* Eadem sine Apionis nomine Hesych. p. 1085, 38 et Etymol. Magn. p. 602, 57; similia sed ad Apionem procul dubio spectantia praebet Apoll. p. 116, 11: *ἀδιέκδυτος, ὃν*

οὐκ ἔστι διεκδῦναι. Brevius Schol. ad *B* 2 (Dind. III p. 84, 8 = Bachm. p. 77, 6): *οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι.*

76. *νηπύτιοι* (*N* 292). Apoll. p. 116, 25: *ὁ Ἀπίων ἄφωνοι, ὡς ἐκ τοῦ νη καὶ τοῦ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν.* Cf. Hesych. p. 1088, 4. Lehrs. Quaest. ep. p. 32.

77. *νιφάδεσσι* (*Γ* 222). Apoll. p. 116, 30: *ὁ Ἀπίων ψεκάδας.* Cf. Hesych. p. 1090, 24.

78. *ὀθόνῃ* (*Γ* 141). Apoll. p. 118, 34: *ὁ Ἀπίων ὀθόνην τὴν ζώνην ἀποδέδωκεν.* Hesych. p. 1109, 30: *ὀθόναι . . . . τινὲς δὲ ζώνας ἀποδεδώκασιν.*

79. *οἰσύα* Apoll. p. 119, 19: *οἰσυΐνοισι· τοῖς ἐκ τῆς οἰσύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων γένος σχοινίου ἢ λύγου.* Locus corruptus est: adiuvante Hesych. (p. 1118, 12) sic restituam: (*ῥίπεσσι*) *οἰσυΐνῃσι* (*ε* 256) *· ταῖς ἐκ τῆς οἰσύας πλεκομέναις* (an *πλέγμασι τοῖς . . . . πλεκομένοις?*) *ἢ λύγοις* (quod illud *ῥίπεσσι* explicat), sc. *οἰσυΐνοισι. ὁ δὲ Ἀπίων* (*οἰσύα*) *γένος σχοινίου.* Postrema olim per se exstitisse opinor.

80. *ὀνειρείῃσι πύλῃσι* (*δ* 809). Apoll. p. 121, 11: *ὀνειρίῃσι πύλῃσι· ὁ Ἀπίων τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἐκπέμπονται.* Hesych. p. 1132, 25: *ὀνειρείῃσι πύλῃσι· τῷ ὕπνῳ· διὰ γὰρ τούτων ὄνειροι εἰσπέμπονται.* Quae sic mihi corrigenda videntur: *τοῦ ὕπνου* (ita ut *πύλῃσι* subaudiatur)· *διὰ γὰρ τούτων* aut melius *τῷ ὕπνῳ· διὰ γὰρ τούτου ὄνειροι εἰσπέμπονται* (*ἐπιπέμπ.* Lehrs. Quaest. ep. p. 26, 59.). Similiter Schol. ad *δ* 809 (Dind. I p. 238, 14): *ἀντὶ τοῦ ἐν βάθει τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται τὰ ὀνείρατα.*

81. *ὀξυόεντι* (*E* 50). Apoll. p. 121, 20: (*ἔγχεϊ*) *ὀξυόεντι· ὁ Ἀπίων ὀξεῖ ἔγχεϊ.* Cf. Hesych. p. 1135, 35.

82. *ὅπλα* (*Σ* 412. *γ* 433). Etymol. Magn. p. 628, 20: *σημαίνει καὶ τὰ χαλκευτικὰ ὄργανα, ἤγουν ἐργαλεῖα, ὥς φησιν Ἀπίων, Ἰλιάδος Σ ἐκ τοῦ „φύσας“* (412). Pro Apione in cod. Florent. Apollonius laudatur, quippe cui Etymologicum notam suam debeat. Apionicae interpretationis invenis

vestigia apud Apoll. p. 122, 1 et Hesych. p. 1137, 35. Cf. Eustath. p. 1151, 15.

83. *ὀπός* (*E* 902), *ὀπώρη* (*X* 27). Etymol. Magn. p. 628, 39: *ὀπός· Ἀπίων τὸ τῶν δένδρων δάκρυον ὅθεν καὶ ἡ σμύρνα καὶ ὁ λίβανος οὕτω λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ὀπώρα, ὅτι ὀπὸς αὐτὴν ὡρεῖ, ὅ ἐστι φυλάσσει.* Apioni tribuere velim vocis *ὀπός* etymologiam quae sequitur: *ὀπός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι κατὰ τὴν ἐπιτομήν* (*ἀποτ.* Apollon., quod non recte contra Sylburg. Brosow p. 42 defendisse mihi videtur). Tota Etymologici glossa descripta est ex Apoll. p. 122, 3, qui ceteris quidem ad verbum fere consentit, nomen autem Apionis, ut saepius, non servavit.

84. *ὀπυιομένη* (*Θ* 304). Apoll. p. 122, 9: *ὀπύειν· ὁ Ἀπίων ὁμιλεῖν.* Cf. Orion. p. 114, 10.

85. *ὀπωπή* (*γ* 97). Etymol. Magn. p. 628, 48: *ὁ Ἀπίων τὴν ἐν τῷ προσώπῳ* (cod. Vossian. *τοῖς προσώποις*) *ἀποδίδωσι.* Post *προσώπῳ* vocabulum excidisse videtur.

86. *ὀρεσκῴοισι* (*A* 268). Apoll. p. 122, 17: *ὁ Ἀπίων διχῶς φησιν· ὀρεσιοίκων ἢ ὀρεσικοίτων· οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκεινται. παρὰ δὲ τὸ κεῖαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, δύναται εἶναι Ἰακῶς· καὶ γὰρ διὰ τῆς ει εἴρηκεν ὀρεσκείοις κτλ.*, quae sic emendanda puto: *ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίοις·* (*βέλτιον δὲ τὸ δεύτερον·*) *οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκεινται* (an melius *τὸ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκειται?*) *κτλ.* Quae post *ὀρεσκείοις* in textu sequuntur, ad praemittendum *ἢ ὀρεσ(ι)κοίτοις* pertinere videntur. Brevius, sed nullo sensu nisi ex Apollonio supples Hesych. p. 1141, 19: *ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις· κεῖαι γὰρ τὸ κοιμηθῆναι.* Similiter Etymol. Magn. p. 630, 11, unde defluxerunt quae exstant in Zonar. p. 1461. Eustath. p. 102, 30. Schol. ad *A* 268 (Dind. I p. 41, 7. Cram. Anecd. Paris. III p. 344, 33).

87. *ὀρός* (*ι* 222). Apoll. p. 123, 5: *ὁ Ἀπίων ἐν ἀνθ' ἑνός, γάλα.* Cf. Zonar. p. 1466: *ὀῤῥός· τὸ γάλα.*

88. *ὀρσοθύρη* (*χ* 126). Apoll. p. 122, 13: *Ἀπίων θύρα*

ὑψηλή, δι᾽ ἧς ἔστι καταβαίνοντα ὀροῦσαι, ὅ ἐστι πηδῆσαι, ἢ ἀνιόντα πηδῆσαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. Brevius Hesych. p. 1147, 12, unde in Apollonio post θύρα fortasse μεγάλη καὶ adiciendum. Verba ἢ ἀνιόντα πηδῆσαι cum omnino sint supervacanea, exstinguenda puto, nisi ἢ ἀνιόντα post καταβαίνοντα vis intercalare. Sententiam Apionis haud ignorarunt Etymol. Magn. p. 634, 5, ubi legimus: εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν ἐπ᾽ αὐτῆς et mox (v. 10): τινὲς ὑψηλὴν θύραν, atque Eustath. p. 1921, 17: τινὲς τὴν ὀρσοθύρην ἐκτομάδα θύραν ἡρμήνευσαν, δι᾽ ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν ὀρούοντες ἐπ᾽ αὐτῆς.

89. ὄρχος (η 127), ὄρχατος (Ξ 123). Etymol. Magn. p. 634, 44 et Zonar. p. 1465: ὀρχός Ἀπίων ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ὄρνυσθαι (ὄρυσθαι Zonar.) τὴν γῆν πρὸς φυτείαν. (Pro ὄρνυσθαι melius fortasse scribendum ὀρύσσεσθαι.) Unde verba Apoll. p. 123, 15, qui quamquam nomen Apionis non habet, tamen eius explicationem profert, valde commixta hunc in ordinem esse redigenda existimo: ὄρχος· ὁ βόθρος, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν, ὅντινα (sive ὅν τινες?) ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν, οἱονεὶ ὄρυχός τις ὤν. ὄρχατος δὲ ἡ ἐπίστιχος φυτεία ἢ κηπεία, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι᾽ αὐτοῦ, οἱονεὶ ἔρχατος, τὸν κῆπον, sc. δηλοῖ. Postrema haec ita legit iam Tittmann. ad Zonar. l. l. Brevius Orion p. 113, 29.

90. οὐδενόσωρα (Θ 178). Hesych. p. 1154, 14: Ἀπίων οὐδενὸς φυλακτικά. Apionem φυλάσσειν reddere pro ὠρεῖν, quod inesse in voce οὐδενόσωρα dubitari non potest quin existimet, docet etiam vocis ὀπώρα etymologia; v. supra n. 83. — Schol. ad Θ 178 (Dind. III p. 353, 26): τινὲς οὐδενὸς φυλακτικά.

91. οὔθατα (ι 440). Apoll. p. 124, 7: ὁ Ἀπίων μαστοί· ὅταν δὲ λέγῃ „οὖθαρ ἀρούρης“ (Ι 141), μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. Apollonii observationem diviserunt Phot. II p. 319. Suid II a, p. 1207, 14. Lexic. Seguerian. (Bachm.

Anecd. I p. 322, 4): *οὖθαρ· τὸ γονιμώτατον μέλος (μέρος τῆς γῆς* Küster.). *οὔθατα· οἱ μαζοὶ τῶν προβάτων.* Similiter Hesych. p. 1155, 17. 23. Etymol. Gudian. p. 299, 41. Eustath. p. 309, 30. 742, 16.

92. *οὐλοχύτας* (A 449). Apoll. p. 124, 15: *ὁ Ἀπίων τὰ μαζοβόλια· ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ οὐλαί.* Quae suis verbis reddunt Eustath. p. 133, 17: *τινὲς . . . τοὺς οὐλοχύτας φασὶν αὐτὰ τὰ κανᾶ, εἴτουν τὰ ἀγγεῖα, δι' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, οὐλὰς νοοῦντες ἀπὸ μέρους.* Hesych. p. 1159, 33: *τὰ κανᾶ, ἐν οἷς τὰς οὐλάς, αἵ εἰσι κριθαί, τῶν ἱερείων κατέχεον.* Brevius Schol. ad A 449 (Dind. I p. 55, 18. III. p. 67, 1): *τινὲς τὰ κανᾶ, δι' ὧν ἐπέχεον τὰς οὐλάς.*

93. *ὄψον* (Λ 630). Apoll. p. 126, 1 : *ὁ Ἀπίων* (*κακῶς*) *τὸ κρέας.* V. Lehrs. Quaest. ep. p. 31.

94. *παλαιφάτου* (ι 163). Apoll. p. 127, 1: *ὁ Ἀπίων πάλαι ἐσθιομένης.* Eadem Hesych. p. 1175, 8. Tali modo interpretantem Apionem *παλαιφάγου*, ut etiam in Hesychio est, legisse satis constat.

95. *παλάξαι* (ν 395). Apoll. p. 126, 35: *μαλάξαι Ἀπίων καὶ συνθραῦσαι.* Hesych. p. 1175, 27: *μαλάξαι, συνθράσαι*, quod in *συνθλάσαι* aut melius in *συνθραῦσαι* (sic iam J. F. Gronov.) emendandum. Etymol. Gudian. p. 459, 38: *πεπάλακτο* (Λ 98) *· συνετέθραυστο.*

96. *Παλλάς* (Λ 200). Apoll. p. 126, 29: *ἐπίθετον ἴδιον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὴν ἡλικίαν· παρθένος γάρ ἐστιν· ὅθεν καὶ ὁ πάλλαξ ὠνόμασται.* Primam, ex Apollonio ut videtur, etymologiam recepit Hesych. p. 1175, 8, nisi quod pro *λαούς* mendose scribit *αὐλούς* (cf. Etymol. Magn. p. 649, 54); secundam consentientes inter esse Phot. II p. 322 ac Suid. IIb, p. 18, 13; ad tertiam spectare videntur quae praebet Eustath. p. 1742, 37: *διὰ τὸ νεάζον καὶ εὐειδές.* Omnesne tres illae etymologiae Apioni sint

tribuendae, potest impugnari; Lehrsius quidem Quaest. ep. p. 32 primam tantum ducere Apionicum videtur.

97. *παλύνειν* (κ 520). Etymol. Magn. p. 650, 1 et Zonar. p. 1516: *ὡς Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν, Ἰλιάδος Κ* (7). Inde recte Villois. apud Apoll. p. 127, 10 *βρέχειν* pro *τρέφειν* restituit. Cf. Etymol. Gudian. p. 449, 36: *παλυνομένης· βρεχομένης*.

98. *πείρινθα* (Ω 190). Etymol. Magn. p. 668, 22 et Zonar. p. 1531: *πείρινθος· ἣ* (Zonar. *ὃ*) *καὶ πείρινθα λέγεται· σημαίνει δὲ τὸ τετράγωνον τὸ* (*τὸ τετράγωνόν τι τιθέμενον* Etymol. Gudian. p. 458, 3) *ἐπάνω τῆς ἁμάξης ξύλον, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζόμενα. οὕτως Ἀπίων*. Similia Apoll. p. 129, 18. Hesych. p. 1210, 23. Phot. II p. 324 (= Suid. II b, p. 254, 13 et Lexic. Seguerian. Bachm. Anecd. I p. 335, 13). Eustath. p. 1344, 40. 1777, 3.

99. *πεξαμένη* (Ξ 176). Apoll. p. 129, 30: *ὁ Ἀπίων κτενισαμένη*. Ex Hesych. p. 1216, 17 adde *τὰς τρίχας*. Cf. Phot. II p. 325 = Suid. II b, p. 180, 16 et Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 336, 11). Eustath. p. 975, 16.

100. *πεφράδοι* (Ξ 335). Apoll. p. 131, 6: *ὁ Ἀπίων ἀνείποι*. Cf. Hesych. p. 1237, 3. 5 et Schol. ad *Π* 37 (Cram. Anecd. Paris. III p. 265, 1), ubi simplex verbum *εἰπεῖν* profertur. Apionem non scripsisse *ἀνείποι* neque *ἂν εἴποι*, ut olim erat suspicio, sed fortasse *ἀντὶ τοῦ εἴποι* vel *ἀντὶ εἴποι* Lehrs. Quaest. ep. p. 32 recte animadvertit.

101. *πηδῷ* (η 328). Apoll. p. 131, 15: *τῷ πλάτει τῆς κώπης, ὡς Ἀπίων ἀπὸ τοῦ παίειν*. Eadem casu nominativo, quem esse *πῆδος* putat, Hesych. p. 1238, 18.

102. *πίειρα* (τ 173). Apoll. p. 131, 26: *πιείρη· λιπαρά· ὅταν δὲ λέγῃ τὴν* (*γῆν*) *πίειραν* (Σ 541), *μεταφορικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγει καὶ „πίονα δῆμον“* (Ε 710) *τὸν λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων, καὶ τὸ πεῖαρ ἠγνόησεν, ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ ε καὶ ι θέλει γράφεσθαι, ὅ ἐστι „μέγα

πεῖαρ (nunc *πεῖραρ*) *ὀϊζύος ἡμῖν* (lege *ἤ μιν*) *ἱκάνει*" (ε 289). Sensus verborum mendose sine dubio traditorum parum perspicuus est. Pro primo *πεῖαρ* credo legendum esse *πῖαρ*, quod per errorem pro *πεῖραρ* Apio accepit; illud *ἠγνόησεν* autem esse glossema fortasse librarii alicuius, quo commiscuisse ibi duas voces Apionem indicere ille voluit. Itaque hoc modo Apollonii verba corrigemus: *ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων* sc. *ταῦτα, καὶ τὸ πῖαρ, ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ ει θέλει γράφεσθαι κτλ.* Ceterum haec omnia non pertinere ad *πιείρῃ*, sed cum Apollonii glossa: *πῖαρ· τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον* (p. 131, 23) coniungenda esse ex Hesych. videtur apparere, qui ut saepissime utitur Apollonii lexico, sic hic quoque verba illius compilans p. 1240, 37 praebet: *πῖαρ· .... ἢ τὸ πέρας, καὶ λιπαρόν.* Cf. Schol. ad ε 289 (Dind. I p. 273, 24). V. Lehrs. Quaest. ep. p. 30. Schmidt. ad Hesych. l. l.

103. *πολιόν τε σίδηρον* (*I* 366). Apoll. p. 132, 35: *τὸν λευκὸν καὶ λαμπρόν .... ὁ δὲ Ἀπίων φησίν· ὅταν κλασθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται· ἢ τίμιον, καθὸ καὶ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοί εἰσιν* (ex sequentibus haec accedunt). *ἢ ὅτι διὰ πολλοῦ φαίνεται* [*καὶ λευκὸς*]. Pro *ὅταν*, quamquam Hesych. quoque p. 1257, 27 servavit, *ὅτι, ἐὰν* (*ὅτι ἂν* Bekker.) legendum puto; manus postera *καὶ λευκός*, quae salvo sensu omitti possunt, addidisse videtur. Praesertim conferendi Etymol. Magn. p. 680, 34 et Zonar. p. 1561.

104. *ὦ πόποι* (A 254). Hesych. p. 1265, 6: *Ἀπίων φησίν, ὅτι* (sic M. Schmidt. pro *οἱ*) *δαίμονές εἰσι πόποι· καὶ ἔστιν ὦ δαίμονες.* Hesychii fons hic quoque Apollonius fuisse videtur, qui p. 133, 19 haec habet: *τινὲς ἔδοξαν σημαίνειν· ὦ θεοί· ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν· „ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο.*" Pro *τινὲς* autem vere Apionis nomen olim in textu fuisse ex iis quae sequuntur (*τινὲς δὲ τούτῳ βοηθοῦντές φασι κτλ.*) satis apparet. Cf. Cram. Anecd. Oxon. IV p. 409, 32. Eustath. p. 98, 44. Bekk. Anecd. p. 946, 33.

105. *πόρδαλις, πάρδαλις* (*N* 103). Apoll. p. 133, 34: *πόρδαλις· τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ο στοιχείου· „πόρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς“* (*δ* 457), *ποτὲ δὲ διὰ τοῦ α· „παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων“* (*Γ* 17), *Ἀπίων φησὶ* (sic Ludwich l. l. I p. 350, 27 pro Bekkeri *ἔχων“. Ἀπίων δέ φησι*) *διαφέρειν· πόρδαλιν μὲν γὰρ τὸ ἀρσενικόν, πάρδαλιν δὲ τὴν θήλειαν καὶ τὸν μὲν ἀπὸ προάλλεσθαι, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι.* Eadem fere Hesych. p. 1265, 11 (*προαλέσθαι — παραλέσθαι*). Etymol. Gudian. p. 452, 39. Zonar p. 1562 = Schol. Ven. ad *P* 20 (Dind. IV p. 144, 12) (*προσάλλεσθαι — παραβάλλεσθαι*). Schol. Lips. (Bachm. p. 437, 3. 667, 25). Cf. praeterea Eustath. p. 787, 38 = Schol. ad *K* 29 (Cram. Anecd. Paris. III p. 78, 15); p. 890, 10 (v. supra p. 13).

106. *πότνια* (A 357). Apoll. p. 134, 9: *ὁ Ἀπίων δέσποινα, τιμία.* Cf. Hesych. p. 1269, 6. Phot. II p. 330. Suid. II b, p. 382, 10 = Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 347, 15.)

107. *οἴνῳ Πραμνείῳ* (*Λ* 639). Apoll. p. 134, 15: *ὁ Ἀπίων πραμνείῳ οἷον πραΰντικῷ καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.* Cuius etymologiae mentionem faciunt etiam Phot. II p. 102 = Suid. II b, p. 396, 10 (*ἔνιοι τὸν πραΰνοντα τὸ μένος*). Etymol. Magn. p. 686, 28 (*πραϋμένης, ὁ πραΰνων τὸ μένος καὶ στέλλων*). Zonar. p. 1571. Eustath. p. 871, 15. 1656, 62. Schol. ad *Λ* 639 (Dind. I p. 401, 29. III p. 482, 23 = Bachm. p. 499, 24) et *κ* 235 (Dind. I p. 463, 6).

108. *προβοῶντε* (*M* 277). Apoll. p. 134, 31: *ὁ Ἀπίων προβαίνοντες ἢ φωνοῦντες· καὶ γὰρ· „ἤιε μακρὰ βιβάς“* (*H* 213), *οἷον προεγκελευόμενος.* Quae Lehrs. Quaest. ep. p. 30 sic restituit: *προβοῶντε· ὁ μὲν Ἀπίων προβάοντε προβαίνοντες· καὶ γάρ· „ἤϊε μακρὰ βιβάς“. ἢ φωνοῦντες, οἷον προεγκελευόμενοι μετὰ βοῆς.* Ex Hesych. p. 1276, 3 melius *προφωνοῦντες* scribendum. Cf. Schol. ad *M* 277 (Dind. I p. 426, 29) = Didym. Schmidt. p. 146. Ludwich. I p. 342, 23.

109. *πρόκας* (ρ 295). Apoll. p. 135, 20: Ἀπίων ἀπὸ τοῦ μεγάλα κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον προκέρας, πρὸ τοῦ (cum Villois. ἀπὸ τοῦ πρὸ legendum) τῆς ἡλικίας κέρας φύειν.

110. *προτιβάλλεαι* (E 879). Apoll. p. 136, 14: ὁ Ἀπίων προκωλύεις· οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι. Similiter Hesych. p. 1293, 35: οἱ δὲ κωλύεις (secundum Apollonium lege προκωλύεις)· ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς.

111. *πυκινὸν λέχος* (I 621). Apoll. p. 137, 23: ὁ Ἀπίων διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι. Eadem, sed Apione non laudato, Hesych. p. 1305, 16.

112. *πυλάρταο* (Θ 367). Apoll. p. 137, 29: ὁ Ἀπίων πυλάρταο τοῦ ταῖς πύλαις προσηρτημένου ἢ πύλας ἀπαρτίζοντος. Deinde quae in Apollonii textu leguntur: ἢ πυλωροῦ ἰσχυροῦ, Apioni tribuere nolim, quippe qui explicationi suae πυλάρταο solum, non πυλάρταο κρατεροῖο (N 415), quod illis verbis circumscribitur, praeposuerit. Accedit, quod Hesych. p. 1306, 8 quamquam Apionis etymologias silentio praetermisit, tamen servavit verba illa πυλωροῦ ἰσχυροῦ.

113. *πύρνος* (ο 312), *πύρνα* (ρ 362). Apoll. p. 138, 6: ὁ Ἀπίων τὰ μὲν πύρνα σιτία, τὸν δὲ πύρνον ψωμόν. Hesych. p. 1309, 13 hoc modo: πύρνος· ψωμός. Etymol. Magn. p. 697, 45: πυρνός· σημαίνει τὸν ψωμόν· (κοινοτέρως δὲ ἡ τροφὴ κτλ.) Cf. Eustath. p. 1782, 62. 1817, 45. Schol. ad ο 312 (Dind. p. 614, 24).

114. *ῥήτρη* (ξ 393). Apoll. p. 138, 29: ὁ Ἀπίων ὁμιλία, ῥῆσις, ἀπὸ τοῦ ῥήσκειν, ὅ ἐστι λέγειν, ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασται. Cf. Hesych. p. 1321, 3: ῥῆτραι .... ὁμιλίαι.

115. *σίαλος* (I 208). Apoll. p. 141, 18: ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν φησὶ σιάλους τοὺς μεγάλους σῦς, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς ὀδόντας σιάλου. Similiter explicant Orion p. 144, 10. Etymol. Magn. p. 712, 9. Zonar. p. 1641: σίαλος· ὁ ἄῤῥην σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν προΐεσθαι, ὃν λέγουσι σίαλον.

116. *Σίντιες* (*Α* 594). Apoll. p. 141, 28: *ὁ Ἀπίων ἐπιφέρει· Σίντιες οἱ σινωταί, κακοῦργοι· ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης λέγεται.* Fortasse cum Bekkero *σίνται καὶ* pro *σινωταί* scribendum, etsi a *σινοῦσθαι*, quod. Hesych. p. 1354, 10 habet, vocem *σινωταί* derivatam esse potest cogitari. Post *κακοῦργοι* puto *ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι*, quod sequentia postulare videntur, vel simile aliquid excidisse. Cf. Eustath. p. 158, 3.

117. *σκῶλος πυρίκαυστος* (*Ν* 564). Apoll. p. 143, 3: *ὁ Ἀπίων ῥάβδος πεπυρακτωμένη.* Quem excerpsisse videntur Etymol. Magn. p. 719, 41: *ὁ Ἀπίων ῥάβδος πεπυρακτωμένη* atque Schol. ad *Ν* 564 (Dind. IV p. 27, 24): *Ἀπίων φησὶ τὸν σκῶλον πεπυρακτωμένην ῥάβδον.* Cf. Schol. ad l. l. (Dind. II p. 25, 6. IV p. 27, 20), quo utitur Eustath. p. 946, 49.

118. *Σμινθεύς* (*Α* 39). Apoll. p. 143, 10: *ἐπίθετον Ἀπόλλωνος . . . . ὁ δὲ Ἀπίων ἀπὸ τῶν μυῶν, οἳ σμίνθ[ι]οι καλοῦνται· καὶ ἐν Ῥόδῳ σμίνθια ἑορτή, ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας.* Cf. Hesych. p. 1374, 34. Etymol. Magn. p. 721, 16. Gudian. p. 506, 58. Eustath. p. 34, 13. Schol. ad A 39 (Cram. Anecd. Paris. III p. 317, 28).

119. *σμῶδιξ* (*Β* 267). Apoll. p. 143, 20: *ὁ Ἀπίων οὕτως μεταφράζει· σμῶδιξ τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.* Eadem sine Apionis nomine apud Hesych. p. 1376, 3. Phot. II p. 337. Suid. II b, p. 822, 6. Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 367, 26). Schol. ad *Β* 267 (Dind. III p. 110, 22 = Bachm. p. 106, 28) legimus.

120. *σόλος* (*Ψ* 826). Apoll. p. 143, 25: *Ἀπίων δίσκος σιδηροῦς.* Quae sequuntur ab Apionis explicatione mihi secernenda videntur, praesertim si Eustath. p. 344, 2 confertur: *εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, σόλος τὸ τοιοῦτον ἐλέγετο.* Cf. Hesych. p. 1376, 40.

121. *σπιλάδες* (*γ* 298). Apoll. p. 144, 7: *ὁ Ἀπίων αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι.* Ex Apollonio servantes Apionis nomen hauserunt Phot. II p. 338. Suid. II b, p. 873, 9.

Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 368, 30). Similia habent Etymol. Magn. p. 724, 3. Gudion. p. 508, 58. 60. Eustath. p. 1540, 33, qui descripsit Schol. ad ε 405 (Dind. p. 285, 31).

122. *συμφερτή* (Ν 237). Apoll. p. 146, 27: *ὁ Ἀπίων σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισταμένη.* Explicatio nulla re nisi verbis ab Apollonii ipsius interpretatione diversa atque iis, quas e Comano ille l. l. atque Aristarcho hausit. Cf. Eustath. p. 929, 33.

123. *συνέρρηκται* (Θ 137). Apoll. p. 146, 33: *συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥειν· οὕτως Ἀπίων.* Cf. Hesych. p. 1413, 9.

124. *σφαραγεῦντο* (ι 390. 440). Apoll. p. 147, 28: *ὁ Ἀπίων ἐψόφουν.* Cf. Hesych. p. 1422, 23 et p. 1421, 24 (*σφαιραγεῦντο*).

125. *σφάραγον* (Χ 328). Phot. II p. 340. Suid. II b, p. 996, 12. Etymol. Magn. p. 737, 55. Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 377, 21): *ὁ Ἀπίων φάρυγγα, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου.* Rectam formam vocis, quae falsa versus Χ 328 lectione (*ἀπὸ σφάραγον — τάμε* enim in testibus quibusdam antiquis pro *ἀπ' ἀσφάραγον — τάμε* erat) creata est, *ἀσφάραγον* esse Apollonius iam animadvertit p. 147, 30; cf. etiam Eustath. p. 1272, 9.

126. *σφεδανόν* (Λ 165). Apoll. p. 147, 33: *ὁ Ἀπίων σκληρόν.*

127. *σχέτλιος* (Β 112). Apoll. p. 148, 1: *ὁ Ἀπίων τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός, ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικὸς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν.* Ad quos Homeri locos diversae hae pertineant significationes, apparet e Schol. ad Σ 13 (Dind. II p. 148, 4): *τάλας ἢ τλήμων ἐνταῦθα* et ad Θ 361 (Dind. I p. 287, 1): *σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων, οὐκ ἐν τῷ καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην.* Cf. Hesych. p. 1427, 1. Phot. II p. 340. Suid. II b, p. 1007, 9. Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 378, 19). Etymol. Magn. p. 740, 27.

128. *Σῶκος* (*Λ* 427). Apoll. p. 148, 15: *ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ὁ Ἀπίων ἀποδίδωσι σῶκος σωσίοικος.* Post *σῶκος* ex Hesych. p. 1429, 5 *σάοικος* puto intercalandum. Cf. Orion. p. 142, 7, unde Etymol. Magn. p. 742, 10 hausit. Eustath. p. 854, 63: *ἀναπτύσσεται ἡ λέξις αὕτη .... παρὰ τὸ σάειν οἶκον, ὅ ἐστι σώζειν, ὅπερ οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ ὡς μηδὲ προσγράφοντες τὸ ι ἐν τῷ σῶκος.*

129. *τανύγλωσσοι* (*ε* 66). Apoll. p. 149, 20: *ὁ Ἀπίων τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν.* Unde Hesychii verba p. 1435, 2: *μακρόφωνοι, ἢ τεταμένην ἔχουσαι τὴν γλῶτταν* sic emendem: *μακρόγλωσσοι* (Apoll. l. l. *τεταμένας εἰς μέγεθος ἔχουσαι τὰς γλώσσας*) *ἢ τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν.*

130. *ταναύποδα* (*ι* 464). Apoll. p. 150, 11: *τανύποδα· ὁ Ἀπίων ταναόποδα.*

131. *ταφών* (*Ι* 193). Apoll. p. 149, 32: *ἐκπλαγείς· τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησί· ταφὼν θαμβήσας, κατὰ κοινωνίαν τοῦ θ πρὸς τὸ τ.* Passive *θαμβηθείς* habemus Hesych. p. 1439, 18. Etymol. Magn. p. 748, 52 = Schol. ad *π* 12 (Dind. p. 622, 7). Zonar. p. 1715.

132. *ἐν τρητοῖσι λεχέεσσι* (*Γ* 448). Apoll. p. 154, 16 et inde Schol. ad *Γ* 448 (Dind. I p. 165, 33): *ὁ Ἀπίων κυρίως· ἱμᾶσι γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλῖναι.* Post *κυρίως* ex Hesych. p. 1469, 22 *ἱμαντωτοῖς* supplendum. An *ἱμαντοδέτοις* e Schol. ad *α* 440 (Dind. p. 70, 23)?

133. *τρίγληνα* (*Ξ* 183). Apoll. p. 154, 26: *ὁ Ἀπίων (βέλτιον) πολύγληνα· γλήνη γὰρ ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια.* Minus plenam hanc glossam exhibent Phot. II p. 345. Suid. II b, p. 1206, 13. Lexic. Seguerian. (Bachm. Anecd. I p. 389, 31): *ὁ Ἀπίων πολύγληνα, τὰ θέας ἄξια.* Apionis nomen oppresserunt Hesych. p. 1471, 3: *πολυθέατα· γλῆναι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.* Etymol. Magn. p. 766, 10: *πολύγληνα, τὰ πολλῆς θέας ἄξια.* Eustath. p. 976, 36: *τὰ ἀξιοθέατα καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἤγουν θέας.* Schol. ad *Ξ* 183 (Dind. II p. 42, 29. IV p. 48, 5).

134. *τρίποδας* (*I* 122). Apoll. p. 154, 30: ὁ Ἀπίων λέβητας ἀναθηματικούς, illum solum locum, ut videtur, aut certe alium similem respiciens. Cf. Schol. ad h. l. (Dind. I p. 305, 11).

135. *τῷ κε* (*B* 373). Apoll. p. 156, 13: ἐπὶ τοῦ „τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο" (*B* 373) βούλονται ἀκούειν· οὕτως. καὶ Ἀπίων παραγγέλλει. καὶ ἐπὶ τοῦ „τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί" (ε 311) ἀντὶ τοῦ· οὕτως ἄν. Locus male se habet. Ante καὶ Ἀπίων fortasse οὕτως excidit. Cf. Hesych. p. 1483, 1. Etymol. Magn. p. 773, 49. Eustath. p. 1171, 10. 1236, 25. alibi. Schol. ad ε 311 (Dind. p. 276, 8).

136. *ὑπάτῃ* (*Ψ* 165). Apoll. p. 157, 33: ὑπάτῃ· ὁ Ἀπίων „ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ" (*Ψ* 165) ἀποδίδωσι πλουσίᾳ. Cf. Hesych. p. 1490, 25: ὑπάτῃ· πλουσίᾳ.

137. *ὑπεμνήμυκε* (*X* 491). Apoll. p. 159, 5: Ἀπίων φησίν· ὑπομέμυκε καὶ κλαίει· ἐπιφέρει γάρ (nempe Ὅμηρος). „δεδάκρυντο δὲ παρειαί" (*X* 491). ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδούς, ἵνα ᾖ· ἀνάμνησιν εἴληφεν. Apio a μύειν = singultare eam vocem duxisse videtur (Forsman l. l. p. 49). Cf. Hesych. p. 1491, 27. Schol. ad *X* 491 (Dind. I p. 247, 20. 23. IV p. 303, 55.)

138. *ὑπὸ Νηΐῳ* (α 186). Apoll. p. 160, 11: ὑπονηΐῳ· ὁ Ἀπίων ὡς ἐν τῇ Ἰθάκῃ λιμένος οὕτως καλουμένου. Ex Apollonio nondum compilato eadem accuratius habent Schol. in Dionysii Thracis grammaticam (Bekk. Anecd. p. 1158. Cram. Anecd. Oxon. IV p. 310, 10): ὁ Ἀπίων ὡς τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος ὑπονηΐου καλουμένου συνθέτως ἀνέγνω.

139. *ὑποσταχύοιτο* (υ 212). Apoll. p. 159, 27: ὁ Ἀπίων ἀποδίδωσιν· ὑπαύξοιτο. Cf. Hesych. p. 1503, 35: ὑπαύξοιτο, ἀπὸ τοῦ στάχυος. Schol. ad υ 212 (Dind. p. 692, 4): ὑποσταχύῳτο· αὔξοιντο. ὑποσταχύοιτο· ἐπαύξοιτο.

140. *φάλος* (*Γ* 362). Apoll. p. 161, 15: ὁ Ἀπίων φαλός ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος. Brevius

Hesych. p. 1512, 32: *ἔνιον λευκὸς ἧλος*. Similiter Etymol. Magn. p. 787, 5. Zonar. p. 1797. Schol. ad *Γ* 362 (Dind. I p. 160, 22). Eustath. p. 601, 18. V. Lehrs. Quaest. ep. p. 32.

141. *φηγῷ* (*E* 693). Apoll. 162, 9: *ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν παρὰ τὸ φαγεῖν φαίνεται, ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν Δημητριακῶν καρπῶν ἐβαλανοφάγουν.* Cf. Etymol. Magn. p. 791, 25: *παρὰ τὸ φαγεῖν ἐξ αὐτῆς τὰς βαλάνους τοὺς ἀνθρώπους.* Schol. ad *E* 693 (Cram. Anecd. Paris. III p. 213, 10.) Eustath. p. 594, 35. 664, 46.

142. *φηρσίν* (A 268). Apoll. p. 162, 21: *Ἀπίων ἐτυμολογῶν ἀπὸ τοῦ ὑφορᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ φάσμα ἔχειν θηρίων.*

143. *φιλομμειδής* (*Γ* 424). Apoll. p. 163, 14: *ὁ Ἀπίων φιλόγελως.* Ceteri lexicographi omiserunt nomen Apionis.

144. (*σ*)*φίν* (A 73). Apoll. p. 163, 15: *εἰώθασιν ἀντὶ τοῦ σφίν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ φίν ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς· οὐχ εὑρίσκεται δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.* Recte, *φίν* enim dicunt Lacedaemonii; cf. Etymol. Magn. p. 702, 42.

145. *φλοῖσβος* (*E* 322). Apoll. p. 164, 3: *φλέγμα· τὴν φλόγα. ὁ δὲ Ἀπίων τὸν φλοῖσμον ταραχὴν λέγει.* Propter sequens *πολυφλοίσβοιο* atque ex Hesych. p. 1527, 11 ceterisque *φλοῖσβον* pro *φλοῖσμον* restitus, quamquam in Zonara p. 1813 legimus: *φλοῖσβος· ἡ ταραχή . . . . καὶ φλοισμός ὁμοίως*; cf. etiam Etymol. Magn. p. 796, 35. Gudian. p. 554, 30. Inepte explicatio Apionis Apollonii glossae *φλέγμα* subiungitur, immo ad vocem *πολυφλοίσβοιο* (A 34) pertinere videtur, ita ut adiuvante Hesychio p. 1263 glossam existimem hoc fortasse modo restituendam: *πολυφλοίσβοιο· πολυκινήτου. ὁ δὲ Ἀπίων πολυταράχου· φλοῖσβον γὰρ τὴν ταραχὴν λέγει*, sc. *Ὅμηρος*.

146. *φοινήεντα* (*M* 202). Hesych. p. 1528: *λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί.*

147. *φυλίη* (ε 477). Apoll. p. 165, 24: *ὁ Ἀπίων ψιλῶς γένος δένδρου.*

148. *φωριαμοῖσιν* (ο 104). Apoll. p. 165, 33: *ὁ Ἀπίων ἐτυμολογῶν ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα.* Similiter explicat Etymol. Magn. p. 804, 14: *παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν.*

149. *χαμαιευνάδες* (κ 243). Apoll. p. 167, 8: *ὁ Ἀπίων· ὅτι βόθρους ὀρύσσουσιν.* Item Apionem laudat Hesych. p. 1545, 31. Cf. Eustath. p. 1657, 22. Schol. ad κ 243 (Dind. p. 465, 6).

150. *χαυλιόδοντα* (*Ι* 539?). Apoll. p. 167, 3: *ὁ Ἀπίων (γελοίως) καυλιόδοντα, ἐκκεκαυληκότας ἔχοντα τοὺς ὀδόντας· ὅθεν καὶ αὐλός* (*καυλός* Villois.). Ultima mutilata videntur.

151. *χρυσάμπυκας* (*Ε* 358). Apoll. p. 169, 4: *ὁ Ἀπίων χρυσοχαλίνους.* Hanc explicationem ceteri receperunt lexicographi scholiaque (Bachm. p. 250, 36).

152. *ὠμησταί* (*Λ* 454). Apoll. p. 171, 1: *ὁ Ἀπίων προκέκρικε τὸ συνθέτως ἀκούειν, μεταπέπλακε δὲ οὕτως· ὠμοέσται, ὠμοφάγοι.* Cf. praesertim Etymol. Magn. p. 822, 5. Eustath. p. 855, 38: *ὁ Τυραννίων ἐβάρυνεν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν.*

B. *Ὑπομνημάτων* quae supersunt.

1. Plin. hist. nat. 30, 6: Apion .... prodidit .... se evocasse umbras ad percontandum Homerum, quanam patria quibusque parentibus genitus esset, non tamen ausus profiteri, quid sibi respondisse diceret.

2. Achill. Tat. Isagog. ad Arat. Phaenom. in Dionys. Petav. opere de doctrina temporum III p. 74: *Η* 99. *Κ* 252. 253. *Ξ* 201. *Σ* 483. ε 272—274 respicientes *μαρτυροῦσι Κράτης καὶ Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης, ὅτι ἀστρόνομος Ὅμηρος.*

3. A 1 *μῆνιν ἄειδε κτλ.*

Seneca Epist. 88, 40: Appion grammaticus, qui sub C. Caesare tota circumlatus est Graecia et in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatus, aiebat Homerum utraque materia consummata, et Odyssea et Iliade, principium adiecisse operi suo, quo bellum Troianum complexus est. Huius rei argumentum afferebat, quod duas litteras in primo versu posuisset ex industria librorum suorum numerum continentes. V. Lehrs. Quaest. ep. p. 6.

4. B 12 .... *νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.*

Quod Iovem ibi mentitum esse nonnulli contenderunt, *Ἀπίων φησίν, ὅτι πρότερον ἐνδοιάζων ὁ Ζεὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέτρεψε τῇ Ἥρᾳ τὸν τῆς Τροίας ὄλεθρον. διὸ καὶ κατῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ τῇ τῶν ὅρκων ἀνατροπῇ συναναστρέφουσα τοὺς Τρῶας.* Porphyr. p. 23, 15 Schrad. = Schol. ad B 12 (Dind. III p. 87, 21). V. Lehrs. Quaest. ep. p. 27.

5. *I* 393 *ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ κτλ.*

Herod. II p. 66, 1 Lentz. = Schol. ad l. l. (Dind. I p. 321, 7): *Ἀπίων διὰ τοῦ α γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως εὑρίσκεται· „σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας“* (*Ε* 23) *καὶ „τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα“* (ε 130) *καὶ „ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ‘,* (ν 230) *καὶ ἐπὶ μέλλοντος „κερδαλέης, εἴ τίς κεν ἐρύσεται* (lege *ἥτις κεν ἐρύσσεται*) *ἠδὲ σαώσει.“* V. Lehrs. Quaest. ep. p. 28.

6. *K* 252 .... *παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ*
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Porphyr. p. 150, 13 Schrad. = Schol. ad l. l. (Dind. III p. 437, 30): *Ἀπίων αὐτῶν τῶν β' τὸ πλέον μέρος ἀνηλῶσθαι λέγει, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ τούτων μὲν οὖν* (sic pro codicis *ὧν οὖν* Schrad.) *τὸ πλέον παρῴχηκε, τὸ δὲ τρίτον καταλείπεται· περὶ γὰρ νύκτας μέσας ἀναστὰς Ἀγαμέμνων ἐγείρει τὸν Νέστορα καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰς τῶν ἀριστέων, καὶ ἐπὶ τὴν τάφρον προελθόντες πέμπουσι τοὺς κατασκόπους. τὸν δὲ καιρὸν τῆς νυκτὸς ὑποβάλλει καὶ τὸ*

πλῆθος τῶν πράξεων. ὁπλισάμενοι γὰρ οἱ κατάσκοποι, ὀφθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀρνέου, εὐξάμενοί τε τῇ Ἀθηνᾷ χωροῦσι πρόσω. καὶ ἐντυχόντες τῷ Δόλωνι οὐκ ὀλίγον χρόνον περὶ τὰς ἐρωτήσεις διέτριψαν· καὶ κτείναντες αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς Θρᾷκας ἔρχονται· καὶ βραδύνουσιν αὐτοῖς περὶ τὸν τούτων φόνον ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαλλάττεσθαι παραινεῖ· καὶ ἐπανελθόντες λούονταί τε καὶ ἀριστοποιοῦνται, καὶ τότε ἡμέρα γίνεται. Ὀδυσσεὺς δὲ λέγει „ἐγγύθι δ' ἠώς“, τὴν διέξοδον ἐπείγων· οὐδὲ γὰρ εὔλογον πλησιαζούσης τῆς ἕω κατασκόπους πέμπεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπισφαλές.

p. 153, 4 = Schol. Leid.: ἢ ὅτι αὐτῶν τῶν δύο τὸ πλεῖον μέρος ἀναλῶσθαι λέγεται, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας τι (ἐστὶ cod.) καὶ τὴν τρίτην ὅλην καταλείπεσθαι.

p. 153, 13 = Schol. Ven. B et Lips.: οἱ δὲ ὅτι τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθεν. αἱ δύο δὲ μοῖραι ὀκτώ εἰσιν ὧραι· τούτων τὸ πλέον, ὅ ἐστιν αἱ ἑπτά, παρῆλθεν· ἐσμὲν δὲ ἐν ὀγδόῃ ὥρᾳ, λείπονται δὲ τέσσαρες. τὸ δὲ ὅλον οὕτως· παρῆλθεν ἡ πλείων ἤδη μοῖρα τῶν δύο τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν δύο καὶ τρίτη τελεία.

V. Schrad. p. 452 sq. Kamm. Porphyr. Schol. Homer. emendatiora 1863 p. 68.

7. *N* 363 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.

Herod. cathol. prosod. I p. 211, 10 Lentz.: Καβησσὸν .... Ἀπίων ἀληθέστερόν φησι (sc. quam Hecataeus Milesius et Hellanicus, quos modo Herodianus laudavit) κώμην εἶναι Καππαδοκίας μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Μαζάκων.

8. *Ξ* 214 .... κεστὸν ἱμάντα
ποικίλον, ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς πάρφασις.

Porphyr. p. 194, 5 Schrad. = Schol. ad. l. l. (Dind. IV p. 53, 10. Cram. Anecd. Paris. III p. 19, 29) et *Θ* 288 (Dind. p. 382, 6): Quaerentibus, διὰ τί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φησὶν

Ὅμηρος κατεστίχθαι, respondet *Ἀπίων· ἐπειδὴ δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώντων πάθη* (*ἐρῶντες.... ἐρώτων* Cram.).

9. α 106 *εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας, οἱ μὲν ἔπειτα*
πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον.

Athen. Deipnosoph. I 16 f Meineke: *Ἀπίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς καὶ ἀκηκοέναι φησὶν παρὰ τοῦ Ἰθακησίου Κτήσωνος τὴν τῶν μνηστήρων πεττείαν οἵα ἦν. ὀκτὼ γάρ φησι καὶ ἑκατὸν ὄντες οἱ μνηστῆρες διετίθεσαν ψήφους ἐναντίας ἀλλήλαις, ἴσας πρὸς ἴσας τὸν ἀριθμόν, ὅσοιπερ ἦσαν καὶ αὐτοί. γίνεσθαι οὖν ἑκατέρωθεν τέσσαρας καὶ πεντήκοντα· τὸ δ' ἀνὰ μέσον τούτων διαλιπεῖν ὀλίγον κενόν. ἐν δὲ τῷ μεταιχμίῳ τούτῳ μίαν τιθέναι ψῆφον, ἣν καλεῖν μὲν αὐτοὺς Πηνελόπην, σκοπὸν δὲ ποιεῖσθαι, εἴ τις βάλλοι ψήφῳ ἑτέρᾳ· καὶ κληρουμένων τὸν λαχόντα στοχάζεσθαι ταύτης. εἰ δέ τις τύχοι καὶ ἐκκρούσειε πρόσω τὴν Πηνελόπην, ἀποτίθεσθαι τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὴν τῆς βληθείσης καὶ ἐξωσμένης χώραν, ἐν ᾗ πρότερον ἦν· καὶ πάλιν στάντα τὴν Πηνελόπην, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον ἐγένετο χωρίῳ, ἐντεῦθεν βαλεῖν [τὴν ἑαυτοῦ]. εἰ δὲ τύχοι ἄνευ τοῦ μηδεμιᾶς τῶν ἄλλων ψαῦσαι, νικᾶν καὶ ἐλπίδας ἔχειν πολλὰς γαμήσειν αὐτήν. τὸν δὲ Εὐρύμαχον πλείστας εἰληφέναι νίκας ταύτῃ τῇ παιδιᾷ καὶ εὔελπιν εἶναι τῷ γάμῳ.* Quem totum locum compluribus verbis omissis vel mutatis vel additis exscripsit Eustath. p. 1426, 12: *ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστὴς Ἀθήναιος, ὅτι κτλ.*

10. γ 341 *γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον κτλ.*

Porphyr. Schol. ad h. l. (Dind. I p. 154, 6): hostiarum linguas ideo diis sacrificari existimat *Ἀπίων, ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἡ γλῶσσα, τὰ δὲ κράτιστα τοῖς θεοῖς ἀπένεμον.* V. Lehrs. Quaest. ep. p. 27.

11. δ 563 *ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης*
ἀθάνατοι πέμψουσιν

Schol. ad l. l. (Dind. I p. 221, 19): Ἀπίων πολλῶν κατασκευάζει τὴν περὶ Κάνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα Ἠλύσιον εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς Νείλου ἰλύος· πε(ί)ρατα δὲ γῆς τῆς Αἰγυπτίας· ἐπὶ θαλάσσῃ γὰρ κεῖται. οἷον καὶ τοῦ Αἰσχύλου· „ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός“ (Prometh. 846 Dind.)· κινεῖσθαι δὲ αὐτὸν οἶμαι διὰ τὸ Μενελάου τὴν χώραν ἅπασαν ἐκείνην καλεῖσθαι, ᾗ καὶ ὁ Μενελαΐτης νόμος παράκειται. Cuius scholii nondum compilati videtur memoriam tenuisse Eustath. p. 1509, 31: Ἀπίων κατασκευάζει τὴν περὶ Κάνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω (sc. Ἠλύσιον) κληθῆναι παρὰ τὴν τοῦ Νείλου ἰλύν, ἣν πολλὴν καταφέρων ἐκεῖνος προσέχωσε τὴν κάτω χώραν κατὰ Ἡρόδοτον πᾶσαν, πάλαι ποτὲ πέλαγος οὖσαν, ὡς δῆλόν φησιν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων κογχυλίων καὶ λεπαδίων, ὡς καὶ περὶ Μέμφιν. Tum, postquam verisimile esse Eustathius docuit Apionem, qui ex ἰλύς vocem Ἠλύσιον profectam vellet, Ἰλύσιον scripsisse, illum iterum inducit dicentem, ὅτι „πείρατα γαίης“ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθά φησιν (male τίθησιν Naber. Phot. prolegg. p. 121) οὐ τὰ πρὸς Ὠκεανόν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσσῃ, καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπών· „ἔστιν πόλις κτλ.“· πᾶσα γὰρ ἀγχιάλος „ἐσχάτη χθονός“. διὸ καὶ Μενελαΐτης νόμος ἐκεῖ, ὡς τῆς τοιαύτης γῆς ὑπὸ Μενελάῳ ποτὲ γενομένης. Ἡρόδοτος δέ φησιν (III 25), ὅτι οἱ περὶ Ὄασιν πόλιν Σάμιοι ἀπέχουσιν ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ Θηβῶν διὰ ψάμμου. ὀνομάζεται δέ φησιν ὁ χῶρος οὗτος κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν „μακάρων νῆσοι“. οὐκ ἄρα οὖν καινόν, εἰ Σάμιοι Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ ἔκτισαν οἱ καὶ εἰς βαθὺ τῆς Λιβύης οἰκήσαντες. V. Lehrs. Quaest. ep. p. 25. 26.

12. ε 123 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν

Herod. prosod. Odyss. II 142, 29 Lentz. = Schol. ad l. l. (Dind. I p. 256, 26): Ἀπίων τὸ ἁγνή περισπᾷ κατὰ δοτικὴν ἀκούων· „ἐν Ὀρτυγίᾳ ἁγνῇ“.

13. ϑ 267—366 derogaverunt quidam Homero. Quibus obloquitur Apio apud Didym. I p. 570, 12 Ludwich. = Schol. ad. Aristoph. Pac. 778: *ὅτι σύνηϑες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν ϑεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ μόχϑος* (sc. Apio) *πρὸς τοὺς ἀϑετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν.*

14. μ 174 *τυτϑὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον*

Herod. prosod. Odyss. II p. 140, 22 = Schol. ad l. l. (Dind. I p. 212, 11): *Ἀπίων περισπᾷ „χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν“.*

Theses.

1. Pers. sat. 3, 105 recte esse traditum „rigidos calces" contendo.

2. Martial. 1, 18, 5 legendum est „des nobis! fas est".

3. Pers. sat. 3, 89 pro „exsuperat" lego „exundat".

Vita.

Natus ego sum Hans Georg Wilhelm Baumert a. d. XII. Cal. Aug. a. 1863 Holsatico in oppidulo, cui nomen est Oldesloe, parentibus adhuc vivis patre Ottomar, matre Hedwig e gente Goetz. Elementis litterarum privatim imbutus autumno a. 1872 gymnasium adii Schneidemuehlense. Vere a. 1878 Memelam cum transmigrarent parentes, mutavi scholam atque altero in gymnasio pascha a. 1881 maturitatis adeptus sum testimonium. Deinde in almis litterarum universitatibus Berolinensi Lipsiensi Regimontana studiis me dedi philologicis. Lectiones audivi horum virorum clarissimorum:

> ***Arndt, a Bahder, Brandes (†), E. Curtius, G. Curtius (†), Friedlaender, Hirschfeld, R. Hirzel, Jordan, Kirchhoff, Ludwich, Overbeck, Robert, Roscher, Scherer (†), Schreiber, Vahlen, Wattenbach, Zarncke, Zeller.***

Berolini per semestre exercitationibus Roberto auspice interfui archaeologicis, Lipsiae per duo semestria societatis, cui praeerat Hirzel, philologicae fui sodalis. Quibus viris omnibus gratam semper servabo memoriam.